EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 113, 15 Ocak '95

Devrimci basına devlet saldırısı

Son MKG toplantısının hemen ardından devlet yasal devrimci basına karşı yeni bir saldırı uygulamasına geçmiş bulunuyor. Bugüne kadarki sayısız engelleme girişimlerinin boşa çıkarılmış olmasına devletin en son yanıtı, yayınlara matbaadayken el koymak olmuştur. *Özgür Ülke*'yle başlayan yeni saldırı, hemen ardından haftalık dergi ve gazetelere uzanmıştır. Bunun tüm öteki devrimci yayın organlarını kapsayacağı da açıkça ilan edilmiştir.

Hiçbir yasal dayanağı olmayan bu uygulama, devletin keyfilik ve zorbalıkta işi nerelere vardırdığını göstermekte ve daha nerelere vardırabileceği konusunda da yeni açıklıklar sağlamaktadır. Kürdistan'da yıllardır kirli bir sömürgeci savaş yürüten ve bütün bu yıllarda Türkiye'nin metropollerinde gelişecek bir devrimci kitle mücadelesinin korkusunu sürekli yaşayan rejimin bu yeni saldırısına şaşırmamak gerekir. Ekonominin, rejimin, Kürdistan'daki savaşın seyrinin, ve nihayet, kitle hareketindeki yeni canlanmanın genel çerçevesi içinde anlaşılabilecek olan özel bir saldırıdır bu.

Ekonomik krize "yeni paket" hazırlıkları yapılırken, özelleştirme saldırısı uygulama aşamasındayken, Kürdistan batağı ağırlaşıyor ve rejimi her cepheden çatırdatıyorken, ve tüm bunlara tüy dikercesine, yeni bir işçi-emekçi hareketliliğinin başgösterdiği bir sırada, elbette ki devlet devrimci siyasal mücadele odaklarına daha etkili bir saldırıyı gündeme getirmek zorundaydı. Böyle bir dönemde, kitlelere gerçeklerin açıklanması ve devrimci propaganda-ajitasyonun engellenmesi devlet için öncelikli bir önemdedir. Fakat bu, devrimci harekete yönelik daha genel bir yeni saldırının bir ilk acil uygulaması sayılmalıdır.

İşçi-emekçi hareketiyle devrimci hareketin militan mücadele ortamında buluşması rejim için en büyük tehlikedir. Bunu engellemenin en etkili yolu ise devrimci hareketi "bertaraf" etmek, etkisiz kılmaktır. Çılgınlaşan rejim her şeye rağmen bu noktada berrak bir bilince sahiptir. Tedbir ve uygulamalarında da buna göre hareket etmektedir. Dolayısıyla devrimci hareket, legal devrimci basın alanındaki yeni saldırıyı kendisine yönelecek daha genel bir saldırının ilk işaretleri saymalı, kendi önlemlerini de buna göre almalıdır.

Kontra rejiminin devrimci örgütlere yönelik saldırısının sistematik bir tarzda hep süregeldiği elbette bir gerçektir. Bununla birlikte bu saldırının zaman zaman özel tarzda yoğunlaştırıldığı da bir öteki gerçektir. Tam da böyle bir evrenin başındayız. Sermaye işçilere ve çalışan sınıflara yönelik yeni saldırıların eşiğindedir. Kitleler ise bu saldırılara, 20 Aralık'ta da somut olarak görüldüğü gibi, karşı koymak eğilimi sergiliyor. Olayların Newroz'u ve 1 Mayıs'ı da önceleyen bu gelişme aşaması, devrimci örgütlere yönelik genel bir saldırı ihtimaline büyük kuvvet kazandırıyor.

Elbette devlet artan saldırılarıyla devrimci hareketi kendini savunma pozisyonuna düşürerek de etkisizleştirmek istiyor. Fakat kitle hareketinin geliştiği bir evrede bu duruma düşmek ya da düşürülmek büyük bir zaafiyetin göstergesi olacaktır. Tersine, fiziki saldırıları boşa çıkartacak önlemler eşliğinde, devrimci siyasal faaliyeti ve pratik müdahaleyi her zamankinden daha çok güçlendirmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Taktik gelişmelerin bugünkü evresinde savunma durumuna düşürülmesi gereken rejimin kendisidir. Legal devrimci basma kendi hukukunu bile ayaklar altına alacak tarzda yöneltilmiş bir saldırının kendisi bile, aslında, rejim bakımından böyle bir pozisyonu göstergesinden başka bir şey değildir. Politik planda iyice sıkışan devlet, bunu kaba

güç gösterisi ve keyfiliklerle dengeleme çabasındadır.

Bugün legal planda elde tutulan mevziler ve kullanılan olanaklar, mücadelenin ürünleri olarak kazanılmış, bedeli ödenerek bugüne dek korunmuştur. Şimdi de bunları daha büyük bir kararlılıkla savunulmalı, geri adım atmak bir yana, bu saldırıyı püskürtmek mücadelesi içinde daha da güçlendirilmelidir. Kitle hareketinin gelişmekte olduğu ve daha da gelişeceği bir evrede, bu mevzi ve olanakların önemi her zamankinden daha büyüktür.

Fakat öte yandan, kitlelerin aydınlatılması çabasında ve genel olarak devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetinin yürütülmesinde tümüyle ya da esas olarak legal araçlara bel bağlanamayacağını, bu son saldırı uygulaması bir kez daha göstermiştir. Bu araçlar elbetteki özel bir dirençle savunulacaktır. Bu böyle olmakla birlikte, politik güçsüzlüğünü baskı ve terör aygıtlarının gücüyle dengelemeye çalışan bir rejim, çaresizlikten de olsa işi kaba bir zorbalığa dökmeye kalktığı zaman, bu mevzileri şu veya bu ölçüde boşa çıkarma olanağına da sahiptir. Bu gerçeğe gözlerini kapatmak, siyasal gerçeklerden kopmak ve kendini aldatmaktır. Her şey bir yana, bugün devletin politik bakımdan büyük bir tecritle yüzyüze bırakıldığı Kürdistan'da, legal devrimci ve yurtsever yayınların kitlelere ulaştırılamaması, devletin bunu zorbalıkla engellemeyi başarması bile, durumu yeterince açıklamaktadır.

Devrimciler iyi düşünmek, değerlendirmelerini doğru yapmak zorundadırlar. Tasfiyeci oportünizmin körüklediği legalizm zaafiyetine karşı özel bir dikkat göstermelidirler. Tasfiyeci oportünizmin güç ve faaliyetini gitgide daha geniş ölçekte bu iğreti alana kaydırmasının gerisinde, onun yeni politik konumu ve tercihleri vardır. Reformculaşma ve legalleşme bu kesimlerde mantıklı bir uyumla elele gitmektedir. Yeni liberal akım, baskı ve engellemelere "uyum" sağlamaya belli bir özel eğilim duymaktadır. Yeni politik açılımları bu göreli uyumu kolaylaştırmaktadır. Oysa devrimcilerin devrimci bir politik çizgi izlemekte özel bir kararlılık ve tutarlılık gösterdikleri sürece, böyle güvenceleri yoktur, olamaz.

Devrimci politik tutumda tavizsiz olunacaksa eğer, hiçbir bakımdan legaliteye mahkum bir konuma mahal vermemek, yeraltı basını alanındaki boşluk ve zaafiyetleri bir an önce telafi etmek gerekir. Kontr-gerilla cumhuriyeti sözü boş bir söz kalıbı değilse eğer, devletin baskı ve şiddet aygıtlarını güçlendirerek terör politikasına daha özel bir ağırlık kazandıracağı genel değerlendirmesinin bir ciddiyeti varsa eğer, örgütsel hazırlık ve tercihlerde de bunlar gözetilmek durumundadır.

Komünistler kendileri payına bu sorunlarda bugüne kadar herhangi bir hayal beslemedikleri gibi, solda bu alanda taşınan açık ya da örtülü hayallere karşı mücadeleye de özel bir hassasiyet gösterdiler. Kendi tercihlerine ve hazırlıklarına da bu çerçevede yaklaştılar. Bu açıdan son gelişmelerle ortaya çıkması muhtemel durumlara karşı daha hazırlıklıdırlar. Yine de önümüzdeki çifte görevler alanına ayrı bir özen ve dikkat göstermek durumundayız. Bir yandan illegal faaliyet araç ve yöntemlerini geliştirip güçlendirmek, fakat öte yandan legalitenin daha etkin ve akıllı bir kullanımını sürdürmek zorundayız.

Aşağıdaki değerlendirme bir yıl öncesine aittir, fakat şimdi çok daha günceldir:

"Sermaye düzeni bunalım içindedir. Gericilik bunun muhtemel devrimci sonuçlarını bertaraf etmek için hummalı bir hazırlık yapıyor, tedbir alıyor, baskı ve terörü katmerleştiriyor. Bunun karşısında devrimcilerin görevi bunalımın ortaya çıkardığı olanaklardan yığınların devrimci eylemini geliştirmek için en iyi şekilde yararlanmaktır. Esas görev budur. Sermaye iktidarının saldırılarını göğüslemek, boşa çıkarmak, etkisiz kılmak, bu görevin yalnızca bir boyutu, özel bir alanıdır.

"... Bu, saldırılar karşısında bir savunma çizgisini değil, fakat yığınları aydınlatmak, örgütlemek ve harekete geçirmek üzere, militan bir çizgide ileri atılmayı gerektiriyor. Olaylar yalnızca perspektiflerimizi değil, pratiğimizi de ciddi bir sınavdan geçirecek tarzda gelişiyor...

Döneme ilişkin açık siyasal perspektifleri dönemi göğüsleyen bir militan örgüt yapısı ve pratiğiyle birleştirmeliyiz. İdeolojik ve örgütsel sağlamlık zorlu bir dönemi göğüslemenin, ciddi bir mücadeleye girişmenin iki temel önkoşuludur." (*Zorlu Döneme Hazırlık, Ekim*, 15 Kasım '93)

EKİM

Sümerbank işçileri saldırıya hazır mı?

Sümerbank özelleştirme saldırısında sermayenin hedefleri arasında ilk sıralarda yeralıyor. Sümerbank ve Sümer Holding olarak ayrıma tabi tutularak, her işletme kendi içinde A.Ş.'e dönüştürülerek Sümer Holding'e bağlanmış durumda. Bu işletmelerin tümünde de özelleştirme-kapatma süreçleri yaşanıyor. Bunlardan mücadeleci geleneği ile öne çıkan, adeta Sümerbank ismiyle özdeşleşmiş ve 3-5 yıl içinde çalışan işçi sayısı yarıya indirilmiş olan, 1250 işçisiyle Osmaniye Tekstil işletmesidir.

Saldırı politiktir ve sadece sınıfın bir bölümüne ve bir kısım haklarına dönük değildir. Sınıfın bütününe ve kazanılmış haklarının tümünedir. Öyleyse hazırlığın kendisi de bir işyeriyle sınırlı ve ekonomik-siyasal koşullardan bağımsız olarak, çalışmaya devam edip etmemek ekseninde ele alınamaz. Bu temelde yürütülen bir mücadele, sermayenin sistemli ve güçlü saldırıları karşısında sonuçta başarısızlığa uğrar.

Bu işletmede üretim uzun bir süredir dışarıdan fason iş alınarak sürdürülmekte, KİT'leri "zarar" ettirmenin yollarından biri olarak çiftlik misali kullanılarak farklı çıkarlar devreye sokulmaktadır. Bununla da bağlantılı olarak, işçilere ücretleri 20 Ekim'den yaklaşık iki ay sonra 16 Aralık'ta ödendi. Sözleşme farkı taksit ödemelerinde de büyük aksaklıklar yaşanıyor.

Son üç yıl içerisinde üç fabrika işgali ve sürekli kitlesel Özgürlük Meydanı yürüyüşleriyle dikkatleri üzerinde toplayan Sümerbank'ta, işçiler başlıktaki soruya evet yanıtını veriyorlar. Elbetteki bu bir olumluluk ve gözüpeklik olarak da yorumlanmalıdır. Ne var ki asıl sorun kalıcı kazanımlar elde etme yolunda sağlam adımlar atacak dinamiğe sahip olunup olunmadığıdır.

Bu da, "saldırının kapsamı-niteliği nedir, hazırlıktan ne anlaşılmalıdır?" sorularına doğru yanıtlar verebilmekten geçiyor.

Bir kez saldırı politiktir ve sadece sınıfın bir bölümüne ve bir kısım haklarına dönük değildir. Sınıfın bütününe ve kazanılmış haklarının tümünedir. Öyleyse hazırlığın kendisi de bir işyeriyle sınırlı ve ekonomik-siyasal koşullardan bağımsız, çalışmaya devam edip etmemek ekseninde ele alınamaz. Bu temelde yürütülen bir mücadele, sermayenin sistemli ve güçlü saldırıları karşısında sonuçta başarısızlığa uğrar.

Sümerbank'ın ileri işçileri saldırının anlamı hakkında yeterli açıklığa sahip olduklarını belirtiyorlar. Fakat bugün yapılması gereken bir çok somut görevi de sermayenin saldırı anına bırakmış durumdalar (Hemen belirtelim, bunlar çıkarılan genel sonuçlar) Bu tavır, asıl kaynağını, düşmanın iktisadi olduğu kadar politik gücünün küçümsenmesinden; sermayenin, hain sendika bürokratları sayesinde, mücadele potansiyeli hakkında yeterli bilgiye ve dolayısıyla bunu boşa çıkarmak için de çeşitli manevra olanaklarına sahip olduğunun yeterli açıklıkta kavranamamış olmasından almaktadır.

Bu yenildiğinde ve burjuvazinin sınıf iktidarı tam olarak bilince çıkarıldığında çatışmanın esas olarak politik zeminde cereyan edeceği görülecektir. O zaman taşınan militanlık düzeyi yeterli görülmeyecek, işçi kitlesini politik olarak eğiterek saldırılarda kolay dağılmayacak sıkılıkta kenetlenme, bunu da Sümerbank'a bağlı aynı durumdaki işletmeler ve çevre fabrikalarla genişletmenin canlı yoğun çabasına girilecektir. Bu çabanın sonucu olarak gerçekleştirilecek eylemlilikler daha etkili, geliştirici ve giderek de sonuç alıcı olacaktır.

Bölgede düzenlenen Sümerbank ağırlıklı ve belli fabrikadan işçileri de içinde toplayan bir işçi toplantısındaki tartışmalardan, çok zorlanmadan gerçekleştirilebileceği ifade edilen fabrika işgalinin bir eylem biçimi olarak işçiler nezdinde sıradanlaştığı çıkıyor ortaya. Üretimin durdurularak militan bir direnişe geçişi temsil eden bir eylem neden böyle algılansın ki?

Desteğin sendika bürokratlarının sahte sözünden inisiyatifli ileri işçilere kayışı zeminine dönüşen bu olanak iyi değerlendirilmeli ve Sümerbank bu platformun desteğini de alarak hızla ileri taleplerle, en sıkı, en uzun süreli yeni bir işgale hazırlanmalıdır.

İlk elden işçi kitlesindeki hayli yaygın olan "ne olacaksa olsun artık" teslimiyetçi ruh hali kırılmalı, sermayenin yaydığı belirsizlik havası eylem hazırlığıyla tersine çevrilmelidir. Saldırıyı bekleyen değil, saldıran taraf olunmalıdır.

Tekel birimlerinde özelleştirme saldırısı

Bomonti Bira ve Cibali Tekel örnekleri

Özelleştirme yasası meclisten geçti. Artık "elde edilecek gelirle orta ve küçük çaplı girişimcilere kaynak sağlanacak ve ekonomi canlanacaktır" türünden ambalajlar bir yana bırakılmıştır. Geriye sadece, "devlet sırtındaki bir kamburundan kurtulacaktır" kalmıştır.

'94 sonuna kadar tümüyle ya da kısmen özelleştirilmesi istenen KİT'ler, seçimlerin yapılmadığı bir dönemde, hükümetin önüne birincil iş olarak konulmuş ve saldırı yoğunlaştırılmıştır.

Burada Aralık ayı başında makina sökümüne başlanan ve ay sonuna kadar kapanacak olan **Tekel Bomonti Bira** ve **Cibali Sigara** fabrikalarını somut örnek olarak ele alacağız. Her iki fabrika da belli bir mücadele geleneği olan ve özelleştirmeye daha başından kitlesel olarak tepki göstermiş yerler. Sermaye bunun bilinciyle, tepkiyi toptan karşısına almak yerine sendika bürokrasisiyle elele parçalamanın yollarını aradı. Yaklaşık 6 aydan bu yana yoğunlaştırılan emeklilik propagandası, emekli olunmadığında askerlik döneminin emeklilik süresinden düşürüleceği tehdidiyle dayatmaya vardırıldı. Tekel bünyesine yeni işçilerin uzun süredir alınmadığı (ve yaş ortalamasının 45'in üzerinde olduğu) düşünüldüğünde, bunun önemi daha iyi anlaşılacaktır. **Cibali** ve **Bomonti**'de bu yolla 500'ün üzerinde işçi erken emekli edildi. Ayrıca %30 ek tazminat verileceği söylenerek gönüllü ayrılma teşvik edildi. Fakat bunun yasal işlemlerinin uzun sürmesi, ödemeye başlanmasının bir yıllık bir süreyi alması ve birikmiş işçi ücreti ödemelerindeki bilinen devlet politikası, işçilerin bu seçeneğe ilgisini zayıflatıyor.

Bu elemelerden geriye kalanlar ise, **Bomonti Bira**'da il dışı nakil başta olmak üzere, il içi Tekel depoları, fabrikada bekçilik, **Likör**'de işçicilik şeklinde işveren tarafından dağıtılıyorlar. 28 Kasım'da başlatılan makina sökümüne işçiler kitlesel olarak (%80-90 katılımla) tepki gösterdiler. Söküme engel oldular ve üretimi durdurarak işgale geçtiler. Fakat bir gün boyunca sendikacılar ve işveren tarafından "ikna" edilmeye çalışıldılar. "Mağdur olmayacaklarına" dair söz verilerek direniş kırıldı. Makina sökümüne ertesi gün tekrar başlandı.

Cibali Sigara fabrikasında ise; emeklilikle ilgili aynı uygulamaların yanında, dokuma (tekel genelinde tek) ve puro bölümleri yaklaşık 150 işçisiyle **Cevizli Sigara**'ya nakledildiler. Burada da makina sökümüne başlanılmış olmasına rağmen karşı bir tepki ortaya konulamadı.

İşçilerden az-çok karşı bir tepki yükselmezse eğer, **Cibali**'de verili durumda sermayenin çıkarına en uygun bir dağıtım yapılacak; yükselirse **Bomonti**'de olduğu gibi il içi nakil yolu tutulacaktı. Nitekim 400 işçinin hangi işletmede çalışacağına ilişkin kuralar çekildi. Her iki işletmede çalışan memurların yarısı Kürdistan'a, geriye kalanlar ise il içindeki diğer işletmelere gönderiliyor Böylece önemli KİT'ler içerisinde yer alan Tekel'in özelleştirmenin ilk başarılı örneği olması ve işçilere ilk ve en önemli geri adımın attırılmış olması nedeniyle, sermaye planına uygun yol almaktadır. Bunun sonrasında, ilk hamlede sessiz kalan işçilerin haklarına saldırının arkasının daha kolay getirileceğini düşünen sermaye durumdan hoşnuttur.

Sermaye gücünü hem genel planda yarattığı cereyandan, hem de sendika bürokrasisi eliyle bizzat işçilerin içinde yürüttüğü hazırlıklardan ve hem de sınıfın hazırsızlıklığından alıyor. Sınıfın kitlesel özgücünü harekete geçirecek öz örgütlenmelerin yaratılamaması sınıfı savunmasız bırakıyor.

Sermaye iktidarı kendi cephesinden başarılı olan bu örnekleri bütün özelleştirme süreçlerinde kullanacak ve şişirerek propaganda edecektir. Biz ise olumsuzluklarımızdan öğrenerek hazırlıklarımızı daha bir sıkı ve hırsla sürdürmek zorundayız. İşçi sınıfının herhangi bir kesimine yapılan saldırı diğer kesimlerine uzak değildir. Geçen bir kaç yıllık süre bunu çok açık olarak gösterdi. Sağlık, eğitim, PTT, belediye, demir, kömür vb., bütün emekçi kesimlere yapılan saldırı aynı zamanda bize yapılmıştır. Ve acısı artık çok daha hızlı biçimde bütün bedenimizi sarıyor.

On milyonlarcamızın emeğinin üzerinde cirit atmanın olanağına sahip sermaye yine de hummalı bir örgütlenme, sınıfı parçalama, etkisizleştirme çabasından geri durmuyor. Çünkü çok iyi biliyor ki; kararsızlığını yenerek birleşmiş, korkusunu yenerek politik ve militan bir mücadeleye atılmış bir sınıf onların sonları olacaktır.

Özelleştirme saldırısına karşı direniş cephesini örelim!

Özelleştirme yasasını emekçi kitlelerin suskunlukla kabul etmesi mümkün olmayacaktır. Saldırılar yoğunlaştıkça tepkiler artacak, mücadele gelişecektir. Ancak, bugüne kadar yapılan saldırılar karşısında gerekli direnişin gösterilmemiş olmasının nedenlerini ortaya çıkarmak zorundayız.

Özelleştirme yasasının mecliste onaylanmasını, düzen cephesi "son sosyalist" devletin yıkılışı olarak kutladı. Bu tanım, bugüne kadar bu yasaya kısmen de olsa muhalefet eden ve gelecekte "engel" teşkil edebilecek unsurlara dönük bir mesajı içeriyor. Emekçi cephesinden gelişebilecek tepkilerin geniş kitleler nezdinde meşruluk kazanmasını engellemeyi amaçlıyor. "Sosyalizm öcüsü" ile kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Bundan önceki dönemlerde yaşanan tüm sorunların sorumluluğundan kurtulabileceklerini sanıyorlar. Elbetteki çok büyük yanılgı içindeler. İşçi, emekçi ve Kürt halkına karşı işledikleri suçların cezasını er ya da geç ödemek zorunda kalacaklardır.

Özelleştirme yasasını emekçi kitlelerin suskunlukla kabul etmesi mümkün olmayacaktır. Saldırılar yoğunlaştıkça tepkiler artacak, mücadele gelişecektir. Ancak, bugüne kadar yapılan saldırılar karşısında gerekli direnişin gösterilmemiş olmasının nedenlerini ortaya çıkarmak zorundayız. Düzen, bir yandan özelleştirme tehdidi ile emekçileri oyalarken, diğer taraftan kazanılmış pek çok hakkı gaspetme "başarısını" gösterebilmiştir. Taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, öncü işçileri tensikata uğratma, enflasyon farklarını gaspetme, ikramiye, fazla mesai ücretleri vb. konularda kapsamlı bir saldırıyı tamamlayarak, KİT işletmeleri, özel sektöre hazır hale getirmiştir. Bugüne kadar özel sektör işçileri için emsal teşkil eden görece iyi haklar gaspedilmiştir. İşçi ve emekçiler, bir bütün olarak sınıf bilincine sahip olmadıkları için, saldırının genel kapsamını görememiş, tek tek kendi işlerini koruma kaygısı ile sessiz kalmayı tercih etmişlerdir. Fakat, artık bıçak kemiğe dayanmış ve gerilemenin sınırları tükenmiştir. Önümüzde gelişecek mücadelenin tekil çırpınışlar olarak bastırılmasını önleme ve birleşik politik bir mücadele örgütleme görevi vardır.

Sendika bürokrasisi, özelleştirme saldırısına destek vererek, kendi varlık zeminini de büyük ölçüde tehlikeye sokmuştur. Büyük bürokratlar kendilerine yeni işler aramaya çoktan başlamıştır. Sermaye bu konuda bürokratlara yardım edecek ve ihanetlerini karşılıksız bırakmayacaktır. Sendika bürokrasisi işçi ve emekçilerden de gerekli karşılığı almalıdır. Bunlardan gelebilecek her türlü engelleme ve oyalamanın karşısına örgütlü bir güçle dikilmek için, taban örgütlenmelerinin ve öncü insiyatifinin çok büyük önemi vardır.

Özünde, özelleştirme yağmasından pay kapma kavgası olan, ama aynı zamanda, emekçi kitlelerde yanılsamalara da neden olan düzen içi muhalefet oyunlarına kanmamak gerekiyor. DSP'nin Ecevit'i ve Refah'ın Erbakan'ı, Anayasa Mahkemesine iptal davası açma tehdidinde bulundular. Sözde yabancı sermayenin tekel kurmasını engelleme gibi "vatanperver" pozların altında, siyasal istismar ve bu yağmadan paylarına düşeni artırma pazarlığı vardır. Nitekim, DYP ile yapılan görüşmeler sonrasında DSP, "gerekli değişikliği yapacaklar, iptal davasından vazgeçebiliriz" açıklaması yapmıştır. Düzen, bu konuda kendi iç hesaplaşmasını da tamamlamış ve tam bir birlik içerisinde saldırıyı boyutlandırmaya hazırlanmaktadır.

İşçiler, emekçiler ile devrim cephesinin ise bu konuda alacağı daha çok mesafe vardır. Geçmiş dönemki zaaflarımızın üzerine tutarlı bir şekilde gitmeli ve birleşik politik bir direnişi örgütlemek için mücadeleye atılmalıyız. Karabük ve Et-Balık Kurumu emekçilerini pasifize etmek için uygulamaya koydukları yeni saldırı taktiklerinin amacını çok iyi kavramalı, buradaki emekçi kardeşlerimizin de mücadeleye katılmasını sağlamalıyız. Birleşik-militan bir örgütlülük sağladığımız koşullarda, hem özelleştirme saldırısını püskürtmek ve hem de kaybettiğimiz haklarımızı geri almak ve yeni haklar kazanmak mümkün olacaktır.

Yeni devlet terörü kanunu

Hedefte işçi-emekçi hareketi var

Sermaye devletine karşı verilen ve verilecek olan mücadele kuşkusuz onun militarist güçleriyle karşı karşıya gelmeyi de gerektirecektir. Sermaye devleti ajanları sendika bürokrasisi aracılığıyla kontrol altına almakta güçlük çektiği sınıf hareketine karşı militarist güçlerine daha sık başvuracak ve kendi zoruna karşı sınıftan gelecek devrimci zora karşı terörünü daha da yoğunlaştıracaktır. İşte Terörle Mücadele Kanunu ve benzeri faşist yasalar asıl yüzünü de böylesi dönemlerde gösterecektir.

Kişiliksiz SHP'nin "onur" sorunu yaptığı Terörle Mücadele Kanunu değişikliği yasa tasarısı, sermaye iktidarı tarafından "demokratikleşmede", "düşünce özgürlüğünü sağlamada" atılan "ileri bir adım" olarak değerlendiriliyor. Emekçi halka yönelik her saldırıyı "halkın çıkarlarına uygun" diye propaganda etmede uzmanlaşmış bu şarlatanların yalanlarını bir tarafa bırakarak bu değişiklik tasarısına biraz yakından bakalım.

Bu tasarı, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt emekçi halkına yönelik bir terör yasasıdır. Ücretli kölelik düzenine, ücretli emek sömürüsüne, TC'nin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğine yönelik her sözü ve eylemi "terör" olarak adlandıran bu faşist yasanın bizzat kendisi sermaye devletinin bir terör aracıdır. Terörle Mücadele Kanunu, ilk haliyle de zaten böyle bir işleve sahipti. Nitekim daha ilk çıktığı andan, 141-142. maddelerden teröristlik nöbetini devraldığı 1991'den itibaren asıl olarak ilerici aydınlara, devrimcilere, komünistlere ve Kürt yurtseverlere karşı uygulanmıştır. Bugün Terörle Mücadele Kanunu nedeniyle DGM'lerde tutuklu olarak yargılanan 6.400 kişiden 6.200'ünü Kürt yurtseverleri ve devrimciler oluşturmaktadır. Bunun 2 bin kişisi ise "düşünce suçlusu"dur.

Sermaye devlet bu yeni değişiklikle de öngörülen cezaları büyük boyutlarda artırarak bu alandaki saldırısını tahkim etmek, yoğunlaştırmak istemektedir. Nitekim yasanın ceza maddeleri olan 6, 7 ve 8. maddelerinin öngördüğü hapis cezalarının alt ve üst sınırları artırılmış ve verilen para cezaları milyara ulaşmıştır. Değişiklik tasarısıyla yasanın ceza ertelemesi ve paraya çevrilmesini yasaklayan 13. maddenin kaldırılmasının ise bir anlamı yoktur. Çünkü tasarıyla artırılan cezalar infaz yasasının ceza erteleme ve paraya çevirmede koyduğu sınırların üzerindedir. Bu nedenle 13. maddenin kaldırılması, sadece şu anda Terörle Mücadele Kanunu nedeniyle yargılananların ve hapis cezası almış olanların durumlarında etkili olabilecektir. O da DGM yargıçlarının kabul etmesi durumunda... Sermaye devletinin bu cüppeli uşaklarının bu kararı verirken seçici davranacakları ise kuşkusuzdur.

Tasarının "terör"ü yeniden tanımlayarak yaptığı değişiklik ise, Kürt ulusal devrimci mücadelesine ve önderliğine cepeden saldırmak ve sömürgeci düzenin sınırları içinde kalmak şartıyla Kürt sorunu hakkında yazıp-çizmeye belli bir "serbestiyet" getirmektir. Bunun amacı da devrimci Kürt hareketini ve mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlayan korucu bir Kürt hareketinin yaratılmasını, geliştirilmesini sağlamaktır. Böylece Terörle Mücadele Kanunu'nun terörü "Kürt ulusal özgürlük mücadelesi"nden, "TC'nin sömürgeciliği ve katliamcılığı"ndan, "ulusal eşitlik ve gönüllü birlik"ten bahsedenlerin üzerinde yine dolaşacaktır. Ama kendilerini "Türk aydını, Türkiyeli aydınlar" olara nitelendirip bir kaç kırıntı "kültürel hak"kın üzerine atlayan İbrahim Aksoy'ların, TC'nin sömürgeci çıkarlarına destek verdiği halde, sadece Kürt sorunundan bahsettiği için ya da bir kaç röportaj nedeniyle takibata uğrayan M. Ali. Birand'ların vb. önü bir nebze açılmış olacaktır. ABD emperyalizminin telkinleri ve MGK'nın onayıyla girişilen bu manevraya sermaye devletinin faşist kadro ve

partilerinin itirazı ise, kendilerini terör politikasında hiçbir esnemeye tahammül gösterememekte konumlandırmaktan kaynaklanmaktadır.

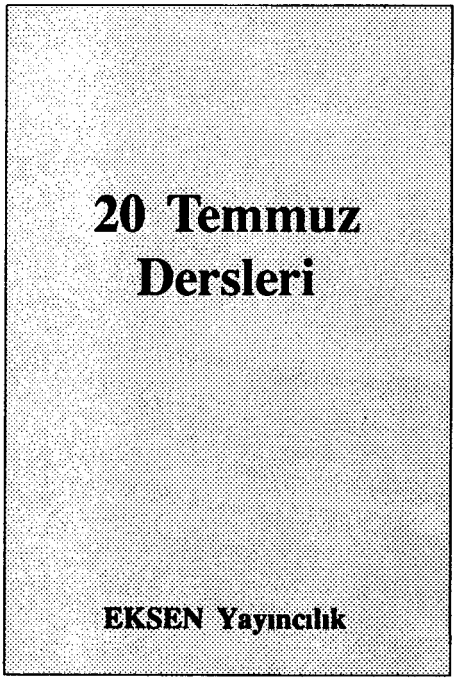
Tasarının bir diğer yönü de "devletin laik yapısı"na yönelik "tehdit ve şiddet" eylemlerinin yasa kapsamına alınması ve bu doğrultuda faaliyette bulunan ya da yardım eden vakıfların da kapatılacağı ya da mallarına el konulacağına ilişkin düzenlemelerdir. 163. maddeyi geri getirdiği iddasıyla ve faaliyetlerinde önemli yer tutan vakıfların tehdit altına alındığı korkusuyla islamcı çevre ve partilerin tepkisini çeken bu düzenlemeden önce de Terörle Mücadele Kanunu, İBDA-C, Taraf gibi radikal islamcı akımlara ve yayınlara karşı zaten uygulanıyordu. Fakat tekelci burjuvazinin temsilcileri bu ekleme ile doğrudan RP'yi vesayet altına alarak olası sapmalara izin vermemeyi, RP'nin islamcı tabanını kendisine karşı pay mücadelesinde kullanmasının önüne geçmeyi ve gerektiğinde bu maddeyi kullanarak Refahçı orta burjuvaziyi geriletmeyi amaçlamaktadır. DYP içinde tasarıya karşı oluşan muhalefet ise, "laiklik"i savunan bu düzenlemeye karşı olmaktan çok, bu düzenlemeyi terörist politikalarında bir zaafiyet olarak değerlendirme çerçevesinde şekillendirmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Terörle Mücadele Kanunu ile sermaye devletinin yürüttüğü terörist saldırının temel hedefleri arasındadır. Bu faşist yasa her ne kadar bugün sermaye devletinin öncüsüzleştirme politikası çerçevesinde çoğunlukla devrimcilere karşı uygulanıyorsa da, sınıf mücadelesinin yükselmesiyle, işçi ve emekçilerin daha büyük kitleler halinde mücadeleye katıldığı bir dönemde, sermaye devleti bu ve benzeri faşist yasalarını işçi ve emekçilerin kitlesel mücadelesini ezmede de bir amaç olarak kullanacaktır. Terörle Mücadele Kanunu'nun 6. maddesi "terör" suçlarını "tahrik ve teşvik amacıyla toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleyenler"i cezalandırmayı öngörerek bu niyetini açıkça ortaya koymuştur. Kaldı ki, böylesi bir dönemde sınıfın yükselttiği her mücadele, mücadelede kullandığı her araç sermaye devleti tarafından "terör" eylemi muamelesi görecektir.

Türkiye kapitalizminin tarihinin en ağır iktisadi ve siyasi bunalımını yaşadığı bir dönemdeyiz. Sermaye sınıfı her defasında olduğu gibi bizzat kapitalist sömürü düzeninden kaynaklanan bu krizden de sınıf üzerindeki sömürüsünü yoğunlaştırarak çıkmaya çalışmaktadır. 5 Nisan istikrar paketiyle kendisini iyice gösteren bu saldırı, tensikatları artırarak, ücretleri aşağıya-fiyatları yukarıya çekerek, karşılıksız fazla çalışmayı yaygınlaştırarak, kazanılmış hakları gaspederek, para-kredi kurumlarında yaptığı düzenlemelerle sermayedarlara kazanç sağlayarak yürütülmektedir. Bütün bu saldırıları içinde barındıran özelleştirme saldırısı da bütün hızıyla sürdürülmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçiler sermayenin bu saldırıları karşısında sessiz kalmayacaklarını son eylemleriyle göstermişlerdir. Bu eylemler sermayenin saldırılarına paralel olarak daha da gelişme ve yaygınlaşma dinamiklerini de içinde taşımaktadır. Sermaye devletine karşı verilen ve verilecek olan bu mücadele kuşkusuz onun militarist güçleriyle karşı karşıya gelmeyi de gerektirecektir. Sermaye devleti ajanları sendika bürokrasisi aracılığıyla kontrol altına almakta güçlük çektiği sınıf hareketine karşı militarist güçlerine daha sık başvuracak ve kendi zoruna karşı sınıftan gelecek devrimci zora karşı terörünü daha da yoğunlaştıracaktır. İşte Terörle Mücadele Kanunu ve benzeri faşist yasalar asıl yüzünü de böylesi dönemlerde gösterecektir.

Fakat işçi sınıfı ve emekçiler için bu faşist yasalara karşı mücadele salt bu nedenle değil, aynı zamanda kendi öncülerine ve dostlarına, kardeş Kürt halkına yönelik bir terör aracı olması nedeniyle de zorunludur.

"Adil düzen"in ekonomik cephesi

Özel mülkiyetin ve sömürünün ruhani bekçileri

Adil düzen kavramı, üretilen değerlerden toplumun eşit olarak faydalandığı bir toplum düzenini tanımlıyor. Kapitalist sistemin barbarca sömürü ve talan ortamında, sömürülen ve ezilen konumundaki işçi, emekçi ve yoksul köylülüğün ortak özlemine tekabül ediyor. İnsanlık tarihi boyunca bu kesimler, eşitlikçi, adil bir toplum için mücadele etmişlerdir. Egemen sınıflar ise, bu özlemleri istismar ederek ezilenleri kendilerine bağlamanın araçlarına dönüştürmeye, bağlayamadıkları durumlarda da terör yöntemleri ile ezmeye çalışmışlardır.

Günümüzde de tüm düzen partileri, propaganda çalışmalarında benzer vaatlerle pembe bir yaşam resmediyorlar. İktidara geldiklerinde uygulayacakları programları, planları uzun uzun anlatıp, destek ve oy istiyorlar. İktidar olanlarsa, geçmiş iktidarın bıraktığı kötü miras, kaynakları israf eden uygulamalar vb. gerekçelerle vaatlerini ertelemeye, kitleleri oyalamaya çalışıyorlar. Bu kısır döngü '80 sonrası yakın geçmişte açıkça görülüyor. Bugün kitlelere yeni bir imajla RP ve DSP seçenekleri sunulmaya çalışılıyor. Özellikle RP'nin kullandığı "adil düzen" programı, sözde anti-kapitalist ve anti-emperyalist içeriği ile, ilk seçimlerin iktidar adayı olarak karşımıza çıkıyor. Kent yoksulları, küçük esnaf ve orta burjuvazinin taleplerini savunup bağdaştırmaya çalışır gözüken bu program, "müslüman dindar" kimliğini kullanarak inandırıcı olabiliyor.

Faizci, batı taklitçisi, haklıyı değil güçlüyü koruyan düzeni yıkıp, yerine "adil düzen"i kuracağını iddia eden RP'nin, iki temel konudaki görüşlerini ele alarak içyüzünü göstermeye çalışacağız.

1. İşçi-işveren ilişkisi: "Özel mülkiyet kutsaldır diyor" diyor Refahçılar. *"İşveren, çalıştırdığı işçilere karı oranında "adil" bir ücret vermelidir, onların maneviyatlarını ve ahlaklarını geliştirmeli, ibadetlerine imkan tanımalıdır."* Böylece iyi ahlaklı, kanaatkar işçilere sahip olacak, onların tahriklerine kapılıp aşırı uçlara kaymasını engelleyecektir.

Yani bugünkünden farklı olarak işçiler "adil düzen"de daha fazla cami sahibi olacaklar; böylece beyinleri daha iyi uyuşturulacak, sabırlı ve azla yetinmesini bilen insanlar haline geleceklerdir. Örgütlenip, haklarını aramaya kalkışanlar, açgözlü günahkarlar olarak kapı dışarı edilecektir. "İşverenler, karları oranında 'adil' bir ücret vermeli" ibaresi yanıltıcı olmasın. İşverenin kar etmesi, zaten işçilerin ürettiği artı-değere el koyması demektir. Karını arttırmak isteyen işveren işçi ücretlerini düşük tutacak, sömürüyü arttıracaktır. Bu en basit ekonomi kuralıdır. Yani "adil düzen"de de ücretler patronların insafına kalmıştır. Üstelik eğer patron, "bu ay kar edemedim, o nedenle ücretlerinizi düşürüyorum" derse, bu işçilere cami hocasından "sabırlı ve tutumlu" olmak üzerine uzun bir vaazdan başka bir şey düşmemesi demektir. Suudi Arabistan ve İran işçilerinin durumları bu konuda şimdiden yeterli bir fikir vermektedir. Binlerce Türk işçisinin Arap çöllerindeki dramı burjuva basına bile yansımıştır.

2. Serbest piyasa ekonomisi: *"Herkes eşit koşullarda yarışarak kazanç sağlama hakkına sahiptir. Parayı faizde değerlendirmek yasak olacak, böylece para yatırıma dönüşecek, geniş bir istihdam alanı yaratılacak, hem sanayi atılımı gerçekleşecek hem de işsizlik ortadan kaldırılacak. Mal stoklama ve tekelleşme önlenecek, tam bir serbest piyasa ekonomisi işleyecektir. Haksız kazanç rüşvet ve imtiyaz önleneceği için toplumsal barış sağlanarak çatışma ve kavgalara sona erecektir."*

Herkes biliyor ki, RP iktidara geldiğinde kapitalistlerin elindeki sermayeleri tüm topluma eşit olarak paylaştırıp, sonra da eşit koşullarda yarışmamızı sağlamayacaktır. Emekçilerin, karınlarını zar-zor doyururken, sermaye sahibi olması da mümkün olmayacağına göre, bu yanıştan emekçilerin muaf tutulduğu apaçık ortada. Faizsiz kredi alıp iş kurabilir veya işini büyütebilir itirazları yükselebilir. Ama faizsiz kredi veren bankalar bile, teminat göstermeden, kredi vermezler ki!

Nitekim, bazı "müslüman" işadamları ekonomik programın çok fazla öne çıkarılmaması için RP yöneticilerini uyarmakta, toplumda bu tür beklentiler yaratmanın ilerde sorunlar yaratabileceğini söylemektedirler. Örneğin; *"Dini inanç ile ekonominin bağdaşması çok zor. Birbirinden çok farklı iki konu. İslam dini sosyal yapıyı, adaleti düzenleyen bir*

din. Hiçbir din bünyesinde ekonomiyi barındırmaz. İslam dini sosyal yardımlaşmayı öngörür. 'Ticaret serbesttir' der. Ticaret ve din farklı şeyler, ancak ticaretten kazandığımız paranın bir kısmını sosyal yardımlaşmaya harcıyoruz." (İnter Medya Ekonomi, 27 Şubat 1994, Çamlıca İnş. Genel Müdürü ve MÜSİAD üyesi Ercan Eden)

Bu müslüman işadamının itiraf ettiği gibi, patronlar her zaman kapitalizm kurallarına göre oynayacaktır. Sosyal yardımlaşma dediği şeylerin de, deryada kum misali kalacağını görmek mümkündür.

Aynı konuda daha açık bir eleştiriyi Suudi işadamları yapıyor. *Milliyet* gazetesinin *El mecelle* dergisine dayanarak yaptığı haber şöyle: *"Erbakan'ın görüşleri kamuoyunu okşama bakımından cazip ve çekici olabilir. Ancak gerçeklerden tamamen uzaktır. Bu görüşler tepki niteliğindeki seslerin kazanılmasında, kendisinin ve grubunun istismar ettiği enflasyon, TL'nin düşüşü, ihracatın gerilemesi, ticaret açığı ve borçlanma gibi sorunlara hiçbir çözüm sunmamaktadır. Bu sorunlara ABD doları yerine İslam dinarının yerleşmesi herhangi bir çözüm getirmez. Neymiş, dolar batılı para birimiymiş. Bu çözümlerin Türkiye'yi daha yalnızlığa iteceğini, yatırımların kaçmasına neden olacağını ve böylece ülkeyi daha ağır yük ve sorunların altına sokacağını anlamak için ekonomide uzman olmaya gerek yoktur."*

Kendi iç çelişkilerinden de görüldüğü gibi, islam ekonomisi kapitalist ekonomiye "iyilik, doğruluk, erdemlilik" gibi ahlaki terimlerin eklenişinden ibarettir. Bunu desteklemekte kullandıkları en temel argüman: *"Bu dünyada bütün mülk ve zenginliklerin sahibi Allahtır. Allah katında eşit olan insanlar onları yalnızca emaneten kullanabilirler"*dir. Doğruluk ve eşitlik kavramları ile bu emaneti adil bir şekilde kullanacaklarından başka bir güvence vermeleri mümkün değildir.

Çağdaş dünyada kapitalist ve sosyalist ekonomi dışında üçüncü bir temel ekonomik yapı yoktur. İslam ekonomisi de kapitalist ekonomidir; dolayısıyla, onun tüm pisliklerini ve eşitsizliklerini de taşıyacaktır. Tüm ezilenlerin kurtuluşu, özel mülkiyetin tasfiye edileceği sosyalist bir ekonomik yapıda gerçekleşecektir.

Türk-İş'in "iş'i büyüyor

Emek tellallığından cenaze levazımcılığına...

Ücretlerin dondurulması ve Türk-İş'in ihanet belgesini imzalaması üzerine işçilerden elen tepkilerden sonra Türk-İş nihayet ağzını açtı. Daha açılır açılmaz çevreye leş kokuları saçan bu ağız: *"Cenazeyi kaldırmak mecburiyeti hasıl oldu. Başkanlar Kurulu 'cenazeyi kaldırın' dedi. Onun gereği yerine getirildi"* diyor ve ekliyor: *"Doğru yaptığımız için işveren bizi takdir ediyor, işçi takdir etmiyor."*

Sormak gerekiyor: Ölen kim? Türk-İş kimin cenazesini kaldırmaya hevesleniyor?

Eğer yıllar süren ihanetiyle, üzerindeki sömürüyü daha da azgınlaştırdığı ve iliğine kadar kurutulmasına aracılık yaptığı işçi sınıfının öldüğü sanılıyorsa hiç umutlanmasın. "Kapitalizmin mezar kazıcısı" sıfatını bilimden alan işçi sınıfı, Türk-İş gibi daha nicelerini gömmeden ölmeye hiç niyetli değildir. Sadece iliğine kadar sömürüldüğü için değil, ama özellikle bundan dolayı yukarıdaki sıfatı hak etmiştir o. Ayrıca işçi sınıfının, o gün geldiğinde Türk-İşvari leşler için cenaze düzenlemeye bile zamanı olmayacaktır.

Ama Türk-İş, cenaze kaldırma hevesinin kursağında kalmaması için sahiplerine yalvarabilir. Kapitalistler açısından uşak, hizmet ettiği sürece bir değer ifade ettiğinden, ölmüş uşaklara gösterdiği köpek muamelesini kendisine de göstermemesi için belki onları ikna edebilir. Ya da saygın bir cenaze töreni karşılığında, halen işçi sınıfından çalıp sunabilecek birşeyler bulabilir. Acele etse iyi olur, çünkü fazla ömrü kalmamıştır.

İşçi sınıfına gelince: O bugün, tarihi görevinin bilincine dün olduğundan daha fazla sahiptir. Yarınsa çok daha fazla sahip olacaktır. Bu görev işçi sınıfına, kendisi de içinde olmak üzere tüm sınıfları tarihe gömme işini yüklemiştir. Tüm sınıfları... Ancak bir farkla ki; tarihin son sömürücü sınıfı olan burjuvaziyi zor kullanarak ortadan kaldırabilecekken, bu aşamadan sonra artık gerçek anlamda (ezen ve ezilen çelişkisinin bulunması anlamında) bir sınıf olmayan kendisini ve ara katmanları sadece eritmesi gerekecektir.. Bu anlamda işçi sınıfının ne cesedi ne de cenazesi olacaktır.

Petrol-İş Gebze Şubesi Genel Kurulu'nda hararetli çekişmeler

Politik mücadele yerine koltuk kavgası

Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Gebze şubesinin 4. Olağan Genel Kurulu 25 Aralık '94'te gerçekleşti. İşçi sınıfının önünde barikat işlevini pervasızca yerine getiren hain Türk-İş bürokratlarından farklı görünebilmek için kılıktan kılığa giren Petrol-İş bürokratları, Gebze şubesinde de bugüne kadar bu doğrultuda önemli bir başarı elde ettiler. Gebze'de mevcut sendikalar içinde, sınıf kitleleri nezdinde en azından ehven-i şer anlayışla öne çıkmış durumdalar. Şubenin her vesileyle pekiştirmeye çalıştığı bu görüntü oldukça etkili oldu. Sınıfın politik bilinçten yoksunluğu koşullarında, kendiğinden gelişen hareketlerin üzerine oturularak öncülük adına ona sahiplenmek zorunda kalmak (Polisan), işten atılmalar karşısında pazarlıklar yapmak, sendikalaştıkları için işten atılan ve direnen Öncü Plastik direnişçilerine "olanaklarımız bu kadar ve buraya kadar" diyerek onların kaderlerini sermayenin mahkemesine havale etmek, icraatlarından sadece bazıları. Bu ve bunun gibi sıralanabilecek örnekler, sendika şubelerindeki rahat koltuklarına alışmış bu bürokratların gerçek konumlarını yeterince ortaya koymaktadır.

Genel Kurul'u önceleyen son günlerde mevcut yönetime karşı muhalif sesler ve tepkiler yeni boyutlar kazanmıştı. Gebze'de daha önce yapılan Birleşik Metal-İş şube genel kurulu oldukça sessiz geçmişti. Her şeyin onaylandığı, parmakların inip kalktığı, "çatlak" seslerin çıkmadığı ve sınıfın sorunlarına genel geçer bir değinme biçiminde gerçekleşmişti. Petrol-İş'inki ise, temelde yönetim değişikliği çekişmesi ekseninde oldukça tartışmalı ve gerilimli idi.

Petrol-İş genel başkanı Adnan Özcan, üst düzey yöneticiler ve çeşitli sendikalardan konukların bulunduğu Genel Kurula ilgi ve katılım yüksekti. Bir çok genel kurulda yaşananın tersine, işçi delegelerin katılımının yüksek oluşu dikkat çekiyordu. Sendika yönetimine duyulan tepki nedeniyle ortaya yeni bir liste çıkarılmıştı. Mevcut yönetimi alaşağı etme hırsı ve heyecanı yaşanıyordu.

Petrol-İş Gebze'de 12 işyerinde örgütlü. Lever, Marshall, Polisan, Pimaş, Yasaş, Bayer, Teklas, Basf Sümerbank, Süperlas, Aysan, Emin-İş, Kimya, İzmir Kimya örgütlü olduğu alanlar. Bölgede, gerek etkin olduğu işyerlerinin özelliği gerekse kapsadığı işçi kitlesi düşünüldüğünde, önemli bir yeri sözkonusu.

Genel Kurul resmi saygı duruşuyla başladı. Üst düzey yöneticilerinin konuşmalarının ardından kürsüye gelen delegelerin yoğun eleştirileri ile devam etti. 125 delegeden 5 delegenin yaptığı konuşmalar, sonuç itibarıyla mevcut yönetimin yıkılmasını hedefleyen bir teşhir ve eleştiri ağırlıklıydı. Bugünkü sendika bürokrasisine duyulan güvensizlik ve tepki kendisini açıkça dışa vurmuştu bu genel kurulda. Delegeler konuşmalarında; sendikacıların taban buna hazır değil diyerek sınıfı pasifize ettiklerini; sendikacılık tıkanmıştır söylemlerinin içinin boş olduğunu, asıl tıkanıklık yaratanın bürokratik anlayışlar olduğunu; burjuvazinin tüm olanaklarından yararlanan sendika bürokratlarının işçi sınıfının sorunlarına önderlik edemeyeceğini; tabanla yönetim arasında uçurum bulunduğunu; sendikanın tutumu nedeniyle öncü işçilerin pasifize olduğunu vb. vurguladılar.

Özelleştirmeler konusunda hemen herkes tepkisine dile getirmekle birlikte, bu saldırıya karşı topyekün bir karşı mücadelenin nasıl örgütleneceği konusunda açık bir geri duruş sözkonusuydu.

Sınıf kitlesinin zayıf karnı olan, tersinden sınıfın politikleşmesinde bir sıçrama tahtası olan Kürt ulusal sorunu, Genel Kurulda şöyle geçerken bir değinilen bir "Güneydoğu sorunu" olmaktan öteye gidemedi. Mevcut yönetimi teşhir eden, eleştiren, devirmek konusunda ısrarlı davranan, bu yönüyle de ülke ve sınıfın sorunlarına değinmek gereğini hisseden muhalefet grubu da, Kürt ulusal sorununa laf arasında "Güneydoğu sorunu" olarak şöyle bir değinip geçti.

Daha delegelerin konuşmaları sürerken, çarşaf liste olsun mu olmasın mı tartışmaları başlatılmıştı. Muhalif grup kazanacağından emin olarak listelerin oylanmasını, mevcut yönetim ise kaybedeceğini

anladığı için, en azından bir kaç kişiyi eski koltuğunda oturtabilmek hesabıyla çarşaf liste ile seçim yapılmasını istiyordu. Öyle ki, Divan Başkanı Adnan Özen kürsüyü bırakarak kulis tartışmalarına katıldı. Bu nedenle fiili olarak toplantıya bir saat ara verildi. Sonuçta yeni yönetim adayı grubun toplam 125 delegeden 80'nin imzasını taşıyan önerisiyle seçim listelerinin oylanması kabul edildi. 9 yıllık sendikacı olan ve yerini kaybedeceği kesinleşen eski başkan Nuri Teke, son bir konuşma yaparak, kendi yeteneklerinden, işçi sınıfı ve Petrol-İş için canını dişine taktığından vb. sözederek ağlamaklı bir tavırla başkan adaylığından çekildiğin açıkladı.

Petrol-İş Gebze Genel Kurulu, eski yönetimin değiştirilmesi, eski yönetimden muhalefetle birlikte davranan iki kişinin de içinde olduğu yeni bir yönetimin seçilmesiyle sonuçlandı.

Petrol-İş Genel Başkanı Adnan Özcan ise, yaptığı konuşmada sendikal bürokratizmin batağına girdi çıktı. Kendilerine yöneltilen eleştirileri hiddetli bir tarzda yanıtlarken; "Yasalara sığınıyormuşuz, kim sığındı söyleyin" diyordu. İşçilerin sokağa, eyleme çıkmasının neresi yasalmış; 20 Temmuz hafife alınmamalıymış, fabrikalara kapandık deyip geçemezmişsiniz, vb. Tek başına bu sözler bile, yasaların sendika bürokratları için ne denli önemli olduğunu gösteriyor. Siz işçi sınıfını 20 Temmuz gibi bir günde fabrikalara kapatın, eylemin içeriğini, ruhunu ve militanlığını zayıflatmak için elinizden geleni fazlasıyla yapın, sonra da çıkın: "Nerede yasalara sığınıyoruz, 20 Temmuz'da fabrikalara kapandık diye hafife almayın" diye nutuk çekin. "Demokrasi, Güneydoğu, insan hakları, bunları söylemeden geçemeyiz, bizler diyorum. (Salondaki delegeleri eliyle işaret ederek) sizleri kastetmiyorum". Petrol-İş genel başkanı, bu sözleriyle, sınıfa ve onun seçtiği delegelere nasıl baktığını çok güzel açığa vurmuştur. Üst düzey sendika bürokratları bu sorunlarla uğraşıp politika yapma hakkına sahiptir; sınıfın içinden seçilmiş delegelerin ise böyle bir sorumluluğu ve zorunluluğu yoktur, demeye getiriyordu. İşçi sınıfına ihanette tereddütsüz ve sınırsız davranan sendika bürokrasisinin kendisini bundan daha açık dışavurumu olabilir miydi acaba?

Seçimi kazanmaya endekslenen muhalefet yürütülmüş, böylece, eski tip şube genel kurullarının terkedilmesinin zorunlu olduğu bir dönemde, Gebze şubesinde yaşanan bir kez daha bunun ince bir versiyonu olmaktan öteye gidememiştir. Çünkü, sınıfın sorunlarının derinlemesine tartışıldığı, kongre öncesi süreçten başlamak üzere tabanın mücadelenin sorunlarına ve ihtiyaçlarına duyarlı hale getirilmeye çalışıldığı, somut eylem kararlarının tartışıldığı ve alındığı bir olanak olarak değerlendirilmesi gereken şube genel kurulu, bir kez daha, seçim kazanmaya bağlı kılınan bir toplantıya dönüştü.

İşçi sınıfının mücadelesini geliştirmek, kendisi için sınıf olmasını sağlayabilmek, işçi hareketini devrimcileştirmek çabasından geçiyor. Bunu başarmak ise yönetimi eline geçirmeye şartlanmış bir muhalefet anlayışıyla mümkün değildir. Sınıf mücadelesini kararlı ve militan bir tarzda örgütleyerek, sınıfa yaraşır eylem kararları almasını bilerek olur. Ve ancak bu yolla sendikaları devrimcileştirerek bürokratlardan temizlemek, sınıfın sermayeye karşı savaşında önünü açmak mümkündür,

Gün, işçi hareketini devrimcileştirmek ve onun komünist bir önderlikle bütünleşmesini sağlayarak sermayenin topyekün saldırısına karşı topyekün bir karşı saldırıyı örgütlemek, sermaye iktidarına yönelmek günüdür.

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN Yayıncılık

PTT emekçilerinin eylemleri üzerine değerlendirme

Başarının kaynağı taban inisiyatifidir

PTT emekçilerinin 25 Kasım'da başlattıkları ve özellikle İstanbul'da bir hafta boyunca sürdürdükleri iş bırakma eylemi, kamu emekçilerinin mücadelelerinde önemli bir dönüm noktası oldu ve denebilir ki 20 Aralık eyleminin başarısına özel bir katkıda bulundu. PTT işkolundaki bir yoldaş bu eylemin bir değerlendirmesini bize 20 Aralık öncesinde ulaştırdı. Fakat biz onu ancak şimdi yayınlayabiliyoruz. Kritik bir işkolundaki önemli bir eylemin sonuçlarına ilişkin bu değerlendirmenin tüm güncelliğini koruduğu inancındayız.

PTT emekçilerinin Kasım ayının son haftasına yayılan iş bırakma ve eylemlilikleri, kamu emekçilerinin '80 sonrası mücadele tarihinde bir çok bakımdan özel bir anlam ve önem kazandı. Kamu emekçileri üretimden gelen güçlerini ilk kez bu kadar uzun süreci -1 hafta- bir eylemlilik süreci içinde kullandılar. Bu tür bir eyleme aktif katılım ilk kez bu kadar yüsek düzeyde. Türkiye ve Kürdistan'da tüm işyerlerinde, büyük kentlerde %100'e yaklaşan, diğer kentlerde ise %50'yi aşan bir katılım gerçekleşti. Eylem, sendikaya üye olan ve olmayanların birliğini sağladığı gibi, sermaye devletinin dayattığı yapay "işçi"- "memur" ayrımını da fiilen aşarak Haber-İş'te örgütlü PTT emekçilerinden de yaygın destek aldı. Eylemin, diğer bir önemli yönü de, kamu emekçi hareketinin KÇSP bürokratlarının marifetiyle uzun süredir genel bir "durgunluk' içinde olduğu bir dönemde patlak vermiş olmasıydı. PTT emekçilerinin, diğer kamu emekçileri ile aynı sömürü ve baskı toprağı üzerinde filizlenen eylemi, kamu emekçileri üzerinde yeni bir yükseliş döneminin içine girildiğinin habercisi oldu. Yanısıra bu yükselişin üzerindeki engelleri kavramak ve aşmak açısından önemli dersler içerdi. Şimdi bu eylemi bazı temel unsur ve yönleriyle değerlendirmeye çalışalım.

1- PTT emekçileri son dönemde neden diğer kamu emekçilerini aşan bir eylemlilik süreci içinde?

Tüm Haber-Sen merkez ve şube yöneticileri bunu genellikle, sendikalarının diğer kamu sendikalarından farklı olduklarını iddia ettikleri olumlu -mücadeleci- mitelikleri ile açıklıyorlar. Diğer sendika yönetimlerinin yaşadığı bürokratikleşme sürecinin kendileri için geçerli olmadığını, kitleden ve mücadeleden hiçbir zaman kopmadıklarını, bütün eylem kararlarının taban tarafından tartışılarak alındığını ve bu yüzden yüksek ve aktif bir katılımla hayata geçirildiğini vb. iddia ediyorlar. Tüm Haber-Sen içindeki süreçleri yakından ve içerden takip etmeyenler, son 1-2 aylık dönemde alınan eylem kararlarına bakarak bu iddianın yanlış olmadığı sonucuna varabilirler. Ama işin gerçek içyüzü hiç de böyle değil, özellikle sendika merkez bürokratlarının durumları açısından. Tüm Haber-Sen Genel Merkezini geçtiğimiz dönemde çeşitli eylem kararları almaya zorlayan asıl etken, kendilerinin bu yöndeki isteksizliğine ve önceki dönemlerdeki icraatsızlıklarına rağmen, tabanın ve öncü emekçilerin bu yöndeki basıncı olmuştur. Geçtiğimiz aylarda, sendikanın ciddi bir hazırlık çalışması olmaksızın, tabandaki mücadele dinamiğinin ve basıncının ifadesi olan geniş katılımlı toplantılar öncü emekçilerin inisiyatifinde gerçekleştirilmiştir.

Başlangıçta şube örgütlenmeleri etrafında gelişen dinamiğe, denetimi elden kaçırma ve hareketin gerisinde kalarak deşifre olma korkusuyla merkez bürokratları doğrudan müdahale etme ihtiyacı duymuşlardır. Bu müdahale, tabanın daha militan eylem biçimleri yönündeki eğilim ve taleplerini mümkün olduğunca daha geri eylem biçimleri ve talepleriyle sınırlamak yönünde olmuştur. Örneğin bu tür toplantılarda gündeme gelen "stratejik konumdaki işyerlerinin işgali" vb. militan direniş eğilimlerine sendika merkezinin verdiği karşılık, "heyet halinde idare ile görüşmek ve sorunlarımızı, taleplerimizi iletmek" vb. şeklinde olmuştur. Sendika merkezi, tabandan gelen basınç karşısında, sırasıyla "yürüyüş ve basın açıklamaları", "PTT çalışanlarının sorunlarına duyarlı olması için basının telefonlarını kilitleme", "2 saatlik iş bırakma" vb. görece daha geri eylem biçimleri ile yanıt vermek zorunda kalmıştır. Ama bu eylemler

hem tabanı tatmin etmemiş, hem de uygulanıp sonuçsuz ve etkisiz kalması yüzünden, mücadeleci, direnişçi eğilimleri ve basıncı daha da geliştirmiştir. Bu eylemler sırasında, merkezin bağlayıcı bir karar çıkartmadan "inisiyatifi" şubelere bırakmasına; şubelerin ise, eylem arifesinde emekçilere "katılım" çağrısı çıkartmak dışında ciddi bir hazırlık faaliyeti yürütmemesine rağmen, PTT emekçilerinin eylemlere katılımı her seferinde yüksek olmuştur. İşte Tüm Haber-Sen'i 25-26 Kasım'da iki günlük iş bırakma eylemi kararına götüren süreç bu çerçevede yaşanmıştır. Eylem öncesinde sermaye devletinin sürgün ve gözaltı saldırısına karşı kitlelerin tepkisi ve öncü emekçilerin geliştirdiği inisiyatif ise, fiilen bir haftalık eylem sürecini başlatmıştır. Ancak bundan sonradır ki sendika yöneticileri de malum olanı ilan etmek zorunda kalmışlardır.

PTT emekçilerinin tabandaki bu hareketliliğinin nedenlerine ve eylem dinamiklerine gelince. Kapitalist kriz saldırısının emekçilere çıkartılan faturasının yarattığı yıkıcı sonuçlara ek olarak, PTT işkolunda özelleştirme saldırısı çerçevesinde bugüne kadar atılan adımlar, PTT emekçilerinin çalışma ve yaşama koşullarını artık tahammül edilemez boyutlarda kötüleşmiştir. PTT işkolu, sözleşmeli personel statüsünün en kapsamlı uygulandığı alanlardan birisidir. Sermaye devletinin '80'lerin ortasında sözde "yüksek ücret" yemi ile sözleşmeli personel statüsüne çektiği emekçiler, gelinen noktada eski "ayrıcalıklarını" yitirmiş, kölece çalışma ve sefalet içinde yaşama batağına saplanmış durumdadırlar. "Memur" statüsündekilerin -özellikle posta dağıtıcılarının- ücretleri son derece düşük, çalışma koşulları ise o derecede ağırdır. Servis, yemek, fazla mesai vb. haklar birbirinin peşisıra gaspedilmiştir. Son açıklanan '95 bütçesi ile sıfır "zamlar", geçici işçi uygulaması, PTT'nin T'sinin özelleştirilmesi, tensikatlar kapıdadır. Tüm bunlardan dolayı PTT emekçileri diken üstündedir. Bugüne kadar kendilerine karşı saldırının dolaysız yürütücüsü olan devletten "grevli-toplu iş sözleşmeli sendika hakkı" vb. konularda beklenti içinde olmaları için hiçbir sebepleri yoktur. Ayrıca, PTT işkolunda ağır sömürü koşullarına paralel olarak idari baskılar, sürgünler yoğun olarak yaşanmaktadır. İşte PTT emekçilerinin hareketliliği bu zemin üzerinde yükselmektedir. Ve bu; kısmi farklılıklarla tüm kamu emekçileri için bugün mevcut olan ortak bir zemindir.

2- PTT emekçilerinin eylemlilik süreci içindeki durumu, bugün genel olarak kamu emekçilerinin ruh haliyetini yansıtması açısından da bir örnek olarak değerlendirilmelidir. Bugün kamu emekçilerinin tabanı, genel bir direniş açısından istekli, kararlı ve eyleme geçmeye hazır durumdadır. Genel bir direnişin politik talepleri ve içeriğinin kavranması açısından bu aynı şey elbette söylenemez. Ama bu açıdan da gerekli önderlik iradesi ortaya konulduğunda, müdahale yapıldığında, kitle bize olumlu yanıt verecek bir durumdadır. PTT işkolundaki yoğun idari baskılar, sürgünler ve kapıda bekleyen tensikatlara rağmen, kitlenin neredeyse kendiliğinden bir haftalık iş bırakma eylemine %100 bir katılım göstermesi, eylemin meşruluğu ve haklılığı konusunda hiçbir şüphe taşımaması, eylem sırasındaki coşku ve kararlılığı, PTT işçi ve memur emekçilerinin ilk kez yüksek düzeyde eylem birlikleri -tüm bunlar şunun ifadesidir: Mücadeleden başka çıkış yolu yok! "Önderler"inin lafını etmeyi çok sevdikleri "bedel her ne ise ödenmelidir" şiarına kitleler bugün eylemleriyle, sözde değil fakat iş üzerinde sahip çıkmışlardır. Bu eylemi bilinçli bir kazanıma dönüştürmek, gelecekteki mücadelemize tutarlı ve kararlı bir önderlikle hazırlanmak gerekiyor.

3- PTT eylemleri, sadece reformist merkez sendikacılarının değil, sözde "devrimci demokrat" şube yöneticilerinin de, mücadeleye önderlik etme, bu konuda üzerlerine düşeni olanakları çerçevesinde yerine getirme açısından yetersiz ve yeteneksiz olduklarını da göstermiştir. Genel merkez bir haftalık eylem kararı almış, fakat son tahlilde inisiyatifi şubelere vererek, "özgül" duruma göre karar verilmesini istemiştir. (Hem sınıfa uzak oldukları için eylem isteklerini göremedikleri, hem de böyle bir eyleme önderlik edemeyecekleri için iki günlük destek eylemi öneren şube yöneticileri, öncü işçilerin direnciyle karara uymak zorunda kaldılar. Fakat eylem içinde, kimi zaman "suç" düzeyine varan ciddi zaaflar içinde oldukları görüldü). Örneğin devrimci basına, sık sık "genel grev-genel direniş", "sermayenin saldırılarına karşı bedel ödeme pahasına direnmek vb." demeçler vermekten geri durmayan Anadolu şube yöneticileri, Gayrettepe PTT'de eylem patlak verince, önce 2 saatlik iş bırakma, toplu viziteye çıkma ile destek vermeyi yeterli görmüşler ve bunu da kitlenin hazırlıksızlığı, arkasından gelecek idari saldırıların göğüslenemeyeceği gibi bahanelerle gerekçelendirmeye çalışmışlardır. Anadolu yakasında, sürgün ve direniş haberlerini öğrenen PTT işçi ve emekçileri, büyük ölçüde

kendiliğinden ve bu arada ileri işçilerin özel çabasıyla, şubenin kararını beklemeden direnişi yükseltmişlerdir. Şube yöneticileri direnişin en kritik anlarında, Gayrettepe'deki emekçilerle birleşmek üzere toplanan ve yola çıkan PTT emekçilerinin karşısına dikilen polis barikatlarını "bedelini ödeyerek" aşmak için kitleyi bu yönde örgütleyeceklerine ve önderlik edeceklerine, güvenlik güçleri ile kitle arasındaki "diyaloga" aracılık etmişler, ve sözde polisi yatıştırmak adına, gerçekte kitleleri yatıştırma görevini üstlenmişlerdir. Bu zaaf, polis şefleri ile çaylı, sigaralı sohbetlere kadar varmış, kitlenin barikatı aşmak kararlılığı içinde olduğu, yanısıra birleşik ve militan bir direniş görevinin bunu dayattığı koşullarda, şube yöneticilerinin bu uzlaşmacı tutumları, niyetlerinden bağımsız olarak adeta bir işbirliği derecesine varmıştır. Bunun hesabını kitlelere vermeleri gerekir. Tüm bunlar, bu şube ve yöneticilerinden bağımsız direniş komitelerinin, taban örgütlenmeleri olarak ve öncü emekçilerin inisiyatifinde örgütlenmesinin ve eylemlere onların önderliğinde hazırlanmak ve hazırlamak görevinin aciliyetini bir kez daha ortaya koymuştur. Merkez bir yana, şube yöneticilerinden bile önderlik beklentisi içinde olmak, en kritik ve en tayin edici sorun ve görev alanlarında, kitleyi düşmanın saldırılarına karşı silahsız, savunmasız bırakacaktır.

4- Sermaye devleti, eylemleri bu koşullarda tümden bastıramayacağını, bastırmaya çalıştığında ters tepeceğini çok iyi görüyor. Böylesi azgın bir saldırı karşısında hiçbir güç emekçilerin elini kolunu bütünüyle bağlayamaz. Bu yüzden sermaye devleti, eylemleri yerel düzeylerde, tecrit etme, etkisiz eylem biçimleriyle, geri eylem talepleri etrafında tutma ve bu çerçevede adım adım etkisizleştirme ve boğma taktiğini öne çıkarmıştır. Bu yüzden, gelişen eylem dinamiğinin içini boşaltmak ve altını oymak amacıyla, tıpkı 20 Temmuz oyununda olduğu gibi sendikacı uşaklarına eylem alanları bile açıyor. Fakat bu uzun vadeli bir taktik değildir. İşte sömügeci devletin polis güçleri de "eylemlerin yerel düzeyde sınırlı kalması" için amirlerinden "kesin talimat" alıyorlar. PTT eyleminde de katil polis sürüsü ve faşistler, sadece saldırı tehidit ile değil, yanısıra demagoji ile kitlenin barikatı aşma kararlılığını etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bu açıdan hazırlıksızlık ve şube yöneticilerinin ihaneti, Anadolu yakası ile Avrupa yakası direnişlerinin birleşmesinde ve eylemin daha üst bir boyuta sıçrayamamasında önemli nedenlerden oldu. Türk Kamu-Sen çatısı altında devlet tarafından örgütlendirilen faşistler, bundan sonra eylem alanlarında daha sık karşımıza çıkacaklardır. Bu konuda hazırlıksız yakalanmamak için, onları, tecrit ve etkisizleştirme yöntemleri ile eylem alanından dışarı atmalıyız.

5- PTT emekçilerinin eylemleri, son bir kaç aydır bir "tıkanıklık" içinde olan kamu emekçilerinin harketinin yeniden yükselişi için bir kıvılcım işlevi görebilirdi. Bu açıdan PTT emekçileri, mevcut örgütsüzlük ve KÇSP engeli koşullarında, kendi üzerinlerine düşeni büyük ölçüde yerine getirdiler. Ama, genel bir direniş lafını çokça eden, iş eylemi örgütlemeye gelince uzun süredir görevden kaçan KÇSP merkez bürokratları, PTT emekçilerinin eylemlerini seyretmekle yetindiler. Dayanışma eylemleri sınırlı düzeyde kaldı ve tek tek şube ve birimlerin inisiyatifinde gerçekleştirildi. KÇSP bürokratları, kamu emekçi hareketine önderlik etme niyetinde olmadıklarını, üstelik mevcut konum ve imkanlarını eylemsizlik yönünde kullanarak kamu emekçi hareketinin gelişmesinin önünde aşılması gereken bir engele dönüştüklerini bu vesileyle bir kez daha gösterdiler. Aralık ayı için aldıkları genel iş bırakma eylemi kararları kimseyi yanıltmasın. Onlar bu eylemi, yukardan aşağı kendi denetimleri altında en geri talep ve biçimler altında örgütleyerek, bunu devlet ile sendika pazarlıklarında bir koz olarak kullanmaya çalışacaklardır. İşçi ve emekçilerin genel ve politik direniş görevleri doğrultusunda militan, uzlaşmaz bir mücadeleyi geliştirmek için değil, mevcut kapitalist saldırı koşullarında, bu saldırıya karşı direnişi örgütlemeyen bir sendikanın, grevli toplu sözleşmeli sendika talebi samimiyetsizdir, içeriksizdir. Ve bu haliyle kendi başına öne çıkartılması, diğer eylem görevlerinin önüne geçirilmesi, kamu emekçilerinin hareketini ilerleten değil gerileten, onu mücadeleye değil beklemeye, kararsızlığa, uzlaşmaya sevkeden bir rol oynamaktadır. Kapitalist saldırıya karşı direniş örgütlenmeden, ne grevli toplu sözleşme hakkı kazanılabilir, ne de "kazanılsa" bile bir eliyle verdiğini diğer eliyle kat be kat geri alan sermaye devleti karşısında bir işlevi olur. Sermaye sınıfı ve devleti kriz bahanesi ile işçi ve emekçilere azgınca saldırıyor, çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da ağırlaşıyor, Kürt halkı sömürgeci bir soykırımdan geçiriliyor.

Bugün, "grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebine gerçek içeriğini kazandırabilmek, bu talebi kapitalist saldırıya karşı direniş görevinin bir bileşeni olarak kavramak ve gereklerini yerine getirmekle mümkündür.

20 Aralık ve kuyrukçu ekonomizm

20 Aralık, kamu çalışanları hareketinde bir dönüm noktasıdır. Fakat hangi bakımlardan? İş bırakma düzeyinde gerçekleştiği için. Kitlesel olduğu için. Miting ile Kızılay meydanını işgal etmiş, ilk kez trafiğe kapatmış ve bu kadar uzun süre meydanı fiilen, eylemle bloke etmiş olduğu için. İstanbul'da eylem onbinlerce kişinin sokaklara dökülmesi biçiminde yaşandığı için. Eylem sonrasında çeşitli işkollarında, sağlık, PTT çalışanlarında olduğu gibi, militan bir genel greve yürümeye eğilim gösterdiği için vb.

Ama bütün bunlar bizim için son değil, fakat başlangıç noktamızdır. Hareket henüz işçi sınıfı ve diğer çalışanlarda olduğu gibi, ekonomik-sendikal bir mecrada yürüyor. Mücadele kısmi bir ekonomik-demokratik mücadeledir. Bu içinde bulunduğumuz aşamanın gerçeğidir.

Hareket kendiliğinden ve ekonomik bir düzeyde seyrederken *Sosyalist İşçi* gibi bir grup, BİEP Girişimi gibi ölü doğmuş bir cenin, bu aşamayı teorize ediyor. Hareketin bu aşamasını üstesinden gelmek zorunda olduğumuz bir sınırlılığın ifadesi olduğunu görmek bir yana, onu kendi içinde mutlaklaştırıp idealize ediyor: *"Onlar işçi hareketinin siyasallaşmasının, siyasi hedefler içinde mücadeleye atılmasının ancak 'ekmek-peynir' mücadelesindeki kazanımların birikmesi ile mümkün olduğunu görmemektedirler."* (*Sosyalist İşçi*, Aralık 1994, sayı:22, s.5)

Lenin'in ısrarla karşı çıktığı ekonomizm anlayışıdır bu. Ekonomik mücadele "birikerek" siyasal mücadeleye dönüşecektir! Ama Leninizmin referansından kurtulanlar, onu "sosyalizmin bir yorumu" şeklinde değerlendirenler, işte böyle kaba determinizmler içinde boğulacaklardır elbette. Ekonomik mücadelenin ekonomik mücadele olarak kalmayacağı ne malum? Devlet aynı zamanda ekonomik nedenlerin kendiliğinden siyasal sonuçlara akmasını önlemek için değilse ne için vardır? "İnzibati" olduğu kadar "mali" tedbirlerle de hareketi kırmak onun temel işlevlerinden değil midir? Siyaset ve medyanın bu doğrultuda oynadığı kırıcı rolü anlamak o kadar güç müdür?

Kitle hareketinin gerçeğine inanın, ama onun kendiliğinden başarıya varacağına güvenmeyin! Bu güvensizlik kitle hareketini ve kendinizi devrimci gereklere uygun olarak örgütlemenizi gerektirecektir. Devrimci gereklerin şimdiden yerine getirilmesine inanıyorsanız eğer! Kitle hareketinin yükselişinden bu hareketin siyasallaştırılması (bırakın buna "sekterlik" desinler) ve devrimci partinin inşası için yararlanmak (Bırakın bunu "ikamecilik"le suçlasınlar) gereğini anlayamamak, bu temel göreve sırt çevirmek, kendiliğindenciliğin ta kendisidir.

Lenin, Ağustos 1899'da, bizim ekonomistlerimizin Rus dedelerine karşı şu sözleri kaleme alıyordu: *"Ekonomik mücadele, bir sosyalist için, işçilerin devrimci partide örgütlenmesine, onların tüm kapitalist sisteme karşı mücadelelerinin güçlenmesine ve gelişmesine temellik ettiği için önemlidir. Eğer ekonomik mücadele tamamen kendi başına bir şey olarak alınacak olursa bunun sosyalizmle bir alakası yoktur... 'Proletaryanın ekonomik mücadelesine yardımcı olmak' burjuva politikacının işidir. Sosyalistin görevi, ekonomik mücadeleyi, sosyalist hareketin ve devrimci işçi sınıfının partisinin başarılarının ilerletilmesine bağlamaktır. Sosyalistin görevi, ekonomik ve siyasi mücadelenin ayrılmaz birlikteliğini, sosyalist işçi sınıfı kitlelerinin tek sınıf mücadelesine dönüştürmektir.*

"Kitleler arasında ajitasyon faaliyeti hem ekonomik hem siyasi en geniş içerikte, mümkün olabilecek her konuda ve hangi biçimde olursa olsun baskının her türlüsüne karşı olmalıdır. Bu ajitasyonu, devrimci sosyal-demokrat parti saflarına daha fazla işçiyi çekmek, akla gelebilecek her biçimiyle siyasi mücadeleyi teşvik etmek, bu mücadeleyi örgütlemek ve onu kendiliğinden biçimlerinden tek bir siyasi partinin mücadelesine dönüştürmek için kullanmalıyız." (Aktaran T. Cliff, *Lenin -I*, Z Yayınları, s.73-74)

Biz bu bilinçle kendimize ve işçi ve emekçi kitlelerine, onların hareketine, siyasal bir program, devrimci politik taktikler ve yöntemler esası üzerinden, örgütçü bir tarzda yaklaşarak, ekonomizmin ve kendiliğindenciliğin üstesinden geleceğiz. Çünkü hareketin kendiliğindenliğinin üstesinden gelmeye çalışıyoruz. İdeolojik-siyasal çizgimiz bu doğrultuda bize yolaçıcı olmaktadır.

20 Aralık, kamu çalışanlarına, özellikle de buna ihtiyacı olan mücadelecilere önemli ölçüde

moral sağlamıştır. PTT eylemleriyle gelinen noktada hız artmıştır. Adına "fiili durum yaratma" dedikleri şekilde düzen yasaklarını aşma, bir kaç saatliğine de olsa işin bırakılması, meydanların işgali ve miting -tüm bunlar coşku içinde oldu, moral sağladı.

Ancak şimdi gerçekten sendika olunmuştur.

Ne var ki, sendika yöneticileri tarafından ("yeniyetme bürokrat adayları"ndan başlayarak daha alttakilere kadar); sendikaların tarihi karakterlerinin savunma örgütleri karakteri olmakla birlikte, savunmanın ricacılıktan farklı bir anlama geldiği; savunmanın dahi mücadele gerektirdiği ve bu mücadelenin de bilinçli biçimde proletaryanın kurtuluş mücadelesine bağlanması gerektiği vb. ya kavranmıyor ya da kavranmak istenmiyor.

Bizim için sorun, kitleselliği örgütlü bir yolda, parti ve devrim yolunda yükseltmektir. Perspektifimiz bugün ekonomik-sendikal mücadele vermekte olan kitleler içinde işlenmelidir.

Moral, coşku, kitlesellik, militanlık, bütün bunlar, ekonomist mantık sahiplerinin küçümsediği siyasallaşma girişimleri, devrimci sosyalizm ve partisi için elverişli koşullardır. Hareketin geri düzeylerde seyretmesinden kendi fikirlerine malzeme sağlayan bu çevreler, en fazla sol sendikalizmi memnun edebilirler. Kalıcı bilinç ve öteki kazanımların ancak bu yolda yüründüğü takdirde elde edilebileceğini tüm devrimci militanlar kavramalıdırlar.

20 Aralık'la birlikte, bugün sanki sendika mücadelesinin önünde bir muhatap kalmamış gibidir. Hükümet oyalama taktiklerini sürdürme çabasında görünmektedir. Kamu çalışanları açısından durum böyledir. "Bir günlük iş bırakma eylemi" buraya kadardır. Şimdi nereye gidilecektir? Bürokrat adayları hükümeti ve meclisi dinlememedir. Ve hareketin kendisi, şimdi ne yapılması gerektiği konusunda yeterli açıklıkta bir fikre sahip değildir.

Hareket önündeki eylem hedeflerini açıklıkla göremediği gibi, ardındakileri de herhangi bir yasal veya kesin siyasal zafer sağlayamadığı için temizleyemiyor. Ne devlet güdümlü sendikalar, ne de eylem kırıcı dernekler (örneğin hava limanlarında ve lokomotiflerde) silinmiş değildir.

Militan açık hedeflere sahip bir hareket, genel grevi işçilerle birlikte örgütleme çalışmalarına girişmelidir. 20 Aralık'ın kazanımları üzerinden, devrimci kurtuluş ve parti meselesi sendikalar içinde, kamu çalışanları, emekçiler içinde daha bir işlenebilir hale gelmiştir ve işlenmelidir.

Bilinç işleme ve kendimizi örgütleme bizim hiç vazgeçemeyeceğimiz bir işimizdir. Komünistler olarak, bu alandan daha çok siyasi güç, daha çok örgütlü birim, mali kaynak, lojistik destek vb. çıkarabilir hale gelmemizin zamanıdır.

K. ŞAFAK

Ürkek, geri ve icazetçi tavırlarıyla Adana Eğit-Sen

Gerçek komünistlerle tanışmadan önce, Adana'daki eğitimcilerin mücadelesine ancak şimdiki Eğit-Sen yönetimine egemen siyasal anlayışın önderlik edebileceğini düşünüyordum.

Ancak bu yönetimin, burjuva yasal çerçevede boğulan, ideolojik olarak hiçbir netliğe sahip olmayan, kitlelere önderlik adına kitlelerin bile gerisine düşen bir küçük-burjuva liberaller topluluğundan oluştuğu bizzat eylemlilik içinde açığa çıktı. Düşünce ve eylemleriyle genelde memur hareketi, özelde de eğitim emekçilerinin devrimci mücadelesini yönetip yönlendirmekten ziyade, eylemlerde üç-beş kişiyle boygösterip "biz yaptık" diyebilmek kaygısındalar. Değişen koşulları ve süreçleri tahlil etme ve kendini yenileme yeteneğinden yoksunluk en belirgin özellikleri.

Burjuva yasal çerçeveyi aşmamaya büyük bir özen gösteren bu zihniyet, 11 Aralık 1994 Adana mitinginde gerçek konumunu bir kez daha sergiledi. Eğit-Sen pankartlarına kendi sloganları olan "Yaşasın İş-Ekmek-Özgürlük Mücadelemiz!" ve "İşçi Memur Birlik, İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganlarını yazmakla yetindiler ve bu soganları kitlelere zoraki kabul ettirmeye çalışma zavallığına düşebildiler. Fakat öte yandan kitleler tarafından atılan "Devletin Kirli Savaşına Hayır!" gibi sloganlara şiddetle karşı çıkarak yasal-icazetçi zihniyetlerini açık bir biçimde sergilediler.

20 Aralık eylemindeki tutumları çok daha kötüydü. Yönetimde bulunan ve aynı zamanda genel merkez delege i olan bir arkadaşları derse girerek defter imzaladı. Eylemi sendika salonuna hapsettiler. Basın açıklamasına giderken; yürümek yok, taşkınlık yapmayalım, sessizce gidip basın açıklaması yapacağız türünden kitleyi demoralize eden uyarılarla mücadele anlayışlarını açıkça ortaya koydular.

Denizcan YOLDAŞ

Afrika'nın nüfusu gerçekte yetersizdir

Emperyalist gerici medya, bağımlı ülkelerin, fazla nüfus nedeniyle aç, yoksul ve eğitimsiz kaldıkları yalanını piyasaya pompalıyor. Örneğin onlara göre, Afrika'nın bazı ülkelerinde zaman zaman yüzbinlerce insanın ölümüne yolaçan felaketlerin nedeni budur. Aynı şekilde, bu ülkelerde sürekli açlığın ve yetersiz beslenmenin yolaçtığı acıların en önemli nedenlerinden biri de, yine çok fazla sayıda insanın görece küçük bir alanda yaşamasıdır. Gerici olduğu kadar iğrenç de olan bu ideolojik iddianın neredeyse 200 yıllık bir geçmişi vardır. Açgözlü burjuvazinin geçmişte kendi işçi sınıfına karşı kullandığı bu ideolojik argüman, bugün de geri ülke halklarına karşı bir silah olarak kullanılıyor. Günümüzde örneğine çok fazla rastlanmayan nispeten dürüst bir burjuva politik bilimcisi olan Pieter Smit'in emperyalist gerici medyanın iddialarını yalanlayan yazısını okurlarımıza sunuyoruz.

BM'in Kahire'de düzenlediği Dünya Nüfus Konferansı yaklaşırken, gazeteler nüfus patlaması ile ilgili yazılarla doldu.

Yeryüzünde aşırı bir nüfus fazlası sorununun yaşanacağı, 1814 yılında, bir İngiliz rahibi olan Thomas Malthus tarafından ortaya kondu. İngiliz soyluları tarımdan hayvancılığa henüz yeni geçmişti. Bundan dolayı zenginler, işsiz kalmış milyonlarca köylüyle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yoksul köylüler, zenginlerin yerleşim bölgelerinin çevresinde kitlesel olarak gecekondular yaparak dileniyorlar, zaman zaman da yağmalamaya girişiyorladı.

Refahı paylaşmak istemeyen zenginler arasında Malthus popüler hale geldi. Bugün ise o tam da aynı işlevi yerine getirmek için tekrar aramızda. Son GATT anlaşması, Güney'de yaklaşık 200 milyonluk bir istahdam kaybına yolaçacak. Bu işsizlerin yalnızca küçük bir parçası Kuzey'e geliyor.

Gerçekte dünya ne zaman doludur? Uzmanlara göre bugünkü teknolojiyle bir hektarlık bir toprakla bin insan kolayca doyurulabilinir. Bu veri Malthus'un hesaplarına göre değerlendirildiğinde, yeryüzündeki toprakların üçte biri kullanılarak yaklaşık 5 trilyon insan doyurulabilinir. Kuşkusuz o zaman dünya tanınamaz bir biçimde değişir ve yaşanamaz bir hale gelir. Ancak dünya bin kat daha fazla insanı doyurabilecek bir kapasiteye sahiptir.

Nüfus artışını engellemek için neden kırk dereden su getiriliyor? Çin, AT'ye göre iki kat daha az bir nüfus yoğunluğuna sahiptir. Endonezya'daki nüfus yoğunluğu ise AT'ye göre Çin'dekinden de azdır. Benzer bir kıyaslamayla, Afrika'da on kat daha az bir nüfus yoğunluğu sözkonusudur. Geçen hafta yayınlanan bir BM raporu, nüfusun yavaş büyümesinin fakirliğe ve gıda üretimine olumlu etki yaptığını iddia ediyor. Ancak bu doğru mu?

İddia bir top-down gelişme modeline dayanıyor. Yerel yönetimler, zengin ülkeler ve Dünya Bankası, bu modele uygun olarak üzerlerine düşeni eğitimde ve fakirlikle savaşta yapıyorlar. Biz Kuzey'li devletler onlara "modern" cihazlar (eğitim, sağlık, insan hakları, kredi, teknik donanım, tarım) vererek kendi alışkanlıklarımızın onlar tarafından içselleştirilmesini bekliyoruz; az çocuk yapmak ve çevre duyarlılığı gibi.

Bu yaklaşım dünyada bir milyar dolayındaki fakir insanın özgün yaşam koşullarını gözden kaçırıyor. Bu fakir insanların ortak yanları köylü olmaları, genellikle nüfus yoğunluğunun çok az olduğu yerlerde oturmaları ve geliştirme projelerinin %90'ının hiçbir zaman onlara ulaşamayacağı gerçeği.

Geçen yılın sonunda, Afrika'nın nüfus yoğunluğunun en az olduğu iki devletini, Mali ve Marutanya'yı ziyaret ettim. Köylüler, memurlar ve misyonerlerle yaptığım konuşmalarda, temel sorunların nüfus yoğunluğunun en az olduğu bölgelerde yaşandığım gördüm. Az sayıda çalışan, ve doyurulması gereken insan, ekonomiyi kurmak için az sayıda insan demektir.

Eğer Afrika'da nüfus fazlalığı fakirliğin asıl nedeniyse, o zaman nüfus yoğunluğunun en fazla olduğu ülkelerin en fakir ülkeler olması gerekiyor. Ancak tersi doğrudur. Afrika'da nüfus yoğunluğu ile kişi başına düşen ulusal gelir arasında güçlü bir pozitif bağlantı mevcuttur. Karşılıklı bağlantı tarım ile nüfus yoğunluğu arasında daha da güçlüdür.

Bu iddiaya karşı düşük tarım üretiminin ve nüfus yetersizliğinin kaynağının yetersiz yağmur ve verimsiz topraklar olduğu ileri sürenleri de olumlamak mümkün değil. Sahel ülkelerine kişi başına Hollanda'dan 7-8 kat daha fazla yağmur yağıyor. Sorun bu yağmurları toplayıp kullanmanın çok fazla emeğe malolması.

Toprakların verimsizliği de geçerli bir argüman değil. FAO raporu (Land, Food and People) derinlemesine irdelendiğinde, Afrika'nın az verimli

topraklarının nüfus yoğunluğunun ve kişi başına üretimin en yüksek bölgeler olduğu göze çarpıyor. Sorunun derinlemesine ele alınışı bu görüntüyü pekiştiriyor.

Köyde akrabalarıyla ya da yalnız yaşayan bir kadının kendi başına üretim yapması bir Sahel devletinde, doğal olarak çok zor. İklimin olumsuz, riskli etkilerinden çok ekonomik-demografik nedenlerden dolayı bu böyledir. Eğer komşu köyler kendi ürettiğini kendisi tüketiyorsa, en yakın müşteri şehirlerde, bin kilometrelik ulaşılamayacak bir uzaklıkta oturmaktadır.

Eğer köy nüfusu bir kaç bini geçiyorsa, o koşullarda esnaf, memur, bölgesel ya da uzak bölgelerle ticaret olanağı ortaya çıkıyor. Piyasa için üretim birden anlamlı hale geliyor. Ancak bunun için belli bir nüfus yoğunluğuna ulaşılması gerekiyor.

Afrika'nın nüfus yoğunluğunun en yüksek olduğu ülke Mauritius adası. İnsanlar 30 yıl önce alarm zillerini çalmışlar: Nüfus patlaması ekonomik felakete sürükleyecek. Bugün, Afrika'nın iki ülkesinden sonra, kişi başına düşen tarım üretimi bakımından Afrikanın en zengin devleti.

Kahire'de ilericilerin ulaşmak istedikleri "Kadınlara yeniden çoğalma hakkı", benim kulağıma sempatik ve zorunlu geliyor. Ancak, bu arada İMF, dünyanın en fakir devletlerini, projeleri asıl uygulamak zorunda olanları giderek daha çok soyuyor.

Bu projelerin gerçekten fakirlere ulaşma olanağı çok sınırlı. Onların durumu, oturdukları yörelerde kendi aralarında ne yapacaklarına bağlı. Bu durumda, çoğu Afrika ülkeleri ve Asya'nın bazı bölgelerinde en akıllı seçenek çok çocuk yapmak. Biz onları bu konuda, Kahire'den de, en azından manevi olarak desteklemeliyiz.

Çeviren: S. Durmaz
Kaynak: Volkskrant

Malthusçu Nüfus Teorisi:
Proletaryaya karşı bir savaş ilanı

Bu arada burjuvazinin proletaryaya karşı en açık savaş ilanı, Malthus'un Nüfus Yasası ve buna uygun olarak çıkartılan Yeni Yoksullar Yasasıdır. Malthus'un teorisine daha önce de bir kaç kez değindik. Bu teorinin vardığı nihai sonucu şu bir kaç sözcükle özetleyebiliriz: Yeryüzünde yıllardan beri aşırı nüfus vardır ve bu yüzden yoksulluk, sefalet, çaresizlik ve ahlaksızlık devam edecektir; çok büyük sayılarda, ve bu yüzden de kimilerinin zengin, bilgili ve ahlaklı, kimilerinin de azçok yoksul, çaresiz, bilgisiz ve ahlaksız olduğu farklı sınıflar halinde varolmak bir yazgıdır, insanoğlunun öncesiz ve sonrasız alınyazısıdır. Malthus, böylece, pratikte, yardımların ve yoksulluk vergilerinin, söz yerindeyse, saçma bir şey olduğu sonucuna varır, çünkü bunlar rekabetleri yüzünden istihdam edilmiş işçilerin ücretlerini düşüren fazla nüfusun artışını sürdürür ve bu artışı teşvik eder; Yoksullar Yasası Denetçileri tarafından yoksullara iş bulunması da aynı ölçüde akıldışı bir davranıştır, çünkü emek ürünlerinin ancak sabit bir miktarı tüketilebilir ve bu yolla istihdam edilen her işsiz emekçiye karşılık bir iş sahibi işçi zorla aylaklığa itilir; böylece Yoksullar Yasası sanayisi hesabına, özel girişim zarar görmektedir; bir başka deyişle, tüm sorun fazla nüfusun nasıl desteklenceği değil, bunun olabildiğince nasıl dizginlenebileceğidir. Malthus, apaçık bir İngilizceyle, yaşama hakkının, yeryüzünde her insana tanınmış bulunan bu hakkın, saçma olduğunu bildiriyor. Bir ozanın, yoksulun doğanın şölenine geldiği ve sofrada kendisi yer ayrılmadığı yolundaki sözlerini aktarıyor ve dünyaya gelmezden önce toplumun onu buyur edip etmeyeceğini sormadığından ötürü "doğa onu sofradan kovar" diye ekliyor. Bugün bu, bütün gerçek İngiliz burjuvalarının en gözde teorisidir, ve çok doğal olarak, bu, onlar için son derece aldatıcı bir mazeret olduğuna göre, üstelik, şimdiki koşullar altında, oldukça büyük bir gerçek payı da taşımaktadır. Sorun, şu halde, "fazla nüfus"u yararlı kılmak, onu işe yarar nüfus haline getirmek değil de, en az itiraz edilecek bir biçimde onları açlıktan ölmeye terketmek ve çok fazla çocuk yapmalarını engellemek oluyor, bu, kuşkusuz, anlaşılması yeterince basit bir şeydir, yeter ki fazla nüfus kendi yararsızlığını kavramış olsun ve açlıktan ölmeye razı olsun. Ne var ki, insancıl burjuvazinin bütün şiddetli zorlamalarına karşın, böyle bir şeyin yakın gelecekte işçiler arasında kabul göreceğini gösteren hiç bir belirti yoktur. İşçiler; çalışkan aileleriyle, gerekli nüfusu kendilerinin oluşturduklarını, fazla nüfusu ise hiç bir şey yapmayan zengin kapitalistlerin oluşturduğunu kafalarına sokmuş bulunuyorlar.

(F. Engels, *Nüfus Sorunu ve Malthus*, Sol Yay, s.77-78)

Devrim yolunda bedel ödeme

Devrim yolunda bedel ödemeyi göze alma, özünde, devrimin nasıl anlaşıldığına ya da nasıl görüldüğüne ilişkin bir sorundur.

" ... Uzun bir savaşı, kıyasıya amansız bir savaşı, kendine hakimiyeti, disiplini, sağlamlığı, tek ve eğilmez bir iradeyi gerektiren bir ölüm kalım savaşını göze almadan, burjuvaziyi yenmek mümkün değildir." (Lenin) Açıktır ki, Ekim Devrimi bu bolşevik ruh ve azimle kazanılmıştır. Bolşevik ısrar, kararlılık ve inisiyatif, "Bolşevikler için fethedilemeyecek kale yoktur" biçiminde bolşevik iradede ifadesini bulmuştur. Bolşevikler için "kaya gibi sağlam" denilmesinin gerisinde, bu irade yatmaktadır. Zira irade; bir savaşım arzusu olarak, herşeyden önce savaşın bedeliyle, ikincisi kudret duygusuyla ve üçüncüsü de gerçek kudretle belirlenir. Görüldüğü üzere, devrimci iradeyi gerçek bir kuvvet yapan öğe, can bedeli bir savaşı göze alma ruhuna dayanır. Kudret duygusu sağlam bir ideolojik temele dayanan, kendine güven ve davaya bağlılık inancıyla oluşur. Gerçek kudret gücünü özgürlüğünden alır. Zira özgür olan ruh kudretlidir. Marks, "Güç ve özgürlük özdeştir", der. Çünkü gücünü özgürlükten almayan bir kuvvet gerçekte bir kuvvet değildir. Gücünü zorunluluk yasalarının bilinmesinden almayan bir özgürlükten nasıl sözedilemezse, bu özgürlüğe dayanmayan bir güçten de sözedilemez. Devrimci irade bu güç ve özgürlüğün özdeşliğinde ifade bulurken, siyasal planda, ihtilal yolunda savaş ve savaşta açıklık bilincidir. Bu bilince kusursuz bir örnek de Fuçik'tir. Fuçik, *Darağacından Notlar*'da bu bilinci şöyle dillendiriyor: *"Hepimiz ölümü göze almıştık. Gestapo'nun eline düşmenin, sonumuzun geldiği demek olduğunu biliyorduk. Yakalandıktan sonra bile başkalarına ve kendimize karşı bu bilincimizin gerektirdiği biçimde davranıyorduk."* Devrimci iradeyi böylesine kuvvetli bir kudret duygusuyla ifade eden Fuçik, aynı zamanda güç ve özgürlüğün özdeşliğini berrak bir biçimde bu duyguya yansıtıyor. Bükülmez bir devrimci iradede ifadesini bulan bu bedel ödeme bilincini kavramak, bunu devrimci yaşantının pusulasına dönüştürmek, her devrimcinin ertelenemez görevidir.

Her türlü bedeli göze almak, kendini bütünüyle davaya adamakla, özveride tereddütsüz olmakla mümkündür. Bunun pratik ifadesi, kendi kişiliğinde burjuva topluma savaş açmadır. Bir başka anlatımla da bu, burjuva düzendan köklü kopuş demektir. Bir komünistin kendi kişiliğinde burjuva topluma savaş açması, egemen burjuva düşünce ve değerlerden kendini arındırmasından başka birşey değildir. Kuşkusuz bu köklü kopuş ancak, engel tanımaz bir kararlılık, sarsılmaz bir inanç, kendine hakimiyet ve disipline dayalı mücadeleyle gerçekleşebilir. Düzenle bağlarını koparamamış bir devrimcinin, bir komünistin (komünist demenin ne derece doğru olacağı ayrı bir sorun) bedel ödemeyi göze almada tereddüt göstereceği açıktır. Düzenle bağlarını koparmak demek, düzeni basit şekilde yadsımak anlamına gelmez. Kuşkusuz düzeni yadsımak düzenle olan bağların koparılmasında bir önkoşuldur fakat yeterli değildir. Bu yadsımayı tüm sonuçlarına dek vardırmak gerekir. Düzen yalnızca kendi siyasal egemenliğinin bir ifadesi olan siyasal rejimden ibaret değildir. Tersine siyasal egemenlik düzenin korunmasının bir aracıdır yalnızca. Düzenden kopuş, onun topluma empoze ettiği düşüncelerden, alışkanlıklardan, değerlerden, geleneklerden, ve tüm bunların ifadesi olan yaşam tarzından kopuştur. Bu kopuş, ona karşı kesintisiz bir mücadeleyi gerektirir

Bedel ödemeyi göze alma, ancak bu zemin üzerinde devrimci bir iradeye dönüşebilir. Devrimci irade bu savaşın bedeliyle kuvvet bulur. Devrimci inisiyatif, devrimci iradenin politik müdahalede yoğunlaşmış biçimidir. Kudretli bir iradeye dayanmayan bir politik müdahalede devrimci inisiyatiften sözedilemez. Ya da gücünü devrimci inisiyatiften almayan veya ona dayanmayan bir politik müdahalede devrimci iradenin varlığından sözedilemez. Özünde, devrimci irade ve inisiyatif, devrimci bilinç ile inancın yoğunlaşmış birliğidir.

Vurgulanması gereken bir nokta da, bedel ödemeyi göze alma, kendine hakimiyet, sağlamlık ve disiplin gibi yüksek derecedeki öğeler, bu yoğunlaşmış birliğin farklı biçimler almış görünümleridir. "Yüksek derecede" mücadele öğeleri ne insan üstü bir çabayı gerektirir ne de erişilmezdir. Tam tersine, her devrimci militanın çaba göstererek edinebileceği niteliklerdir. Yeter ki, istek olsun ve yeter ki çaba gösterilebilsin. Devrimci irade ve inisiyatif konusunda son söz olarak, mücadelenin "sonsuz ve insanın özü" olduğu gerçeğinin sürekli akılda tutulması gerektiğini hatırlatmak isteriz.

Yalçın ŞADAN

Çalkantılı bir arayışın ardından EKİM saflarına...

1968 yılında güneydeki bir sanayi kentinin bir dağ köyünde doğdum. Babam köy öğretmenliğinden '60'lı yıllarda atılmış eski bir aydındır. Ancak öğretmenlikten atıldıktan sonra girip çıkmadığı iş kalmamış, süreç içerisinde işçileşmiştir.

'60'lı yılların sonlarında köyü bırakıp Adana'ya yerleşmişiz. Benim ve diğer kardeşlerimin kişilik gelişiminde daha çok büyük kentin izleri vardır. Ekonomik olarak çok kötü bir durumdaydık ve bu hep böyle sürdü. Ancak babamın, bütün çocuklarını okutmak gibi bir iddiası vardı. Sınıf atlamanın bir yolu da okumaktı o dönem.

İlkokulu ve ortaokulu başarılı bir öğrenci olarak bitirdim. O dönem için önemli bir sınav olan Endüstri Meslek Lisesi sınavlarına girdim ve elektronik bölümünü kazandım. Endüstri stajımı Adana'nın önemli bir tekstil fabrikasında yaptım. Daha sonra, Sabancı Holding'e bağlı bir önemli fabrikaya teknisyen olarak girdim. Burada bir yıl çalıştım. Fabrikada çalışırken sınava hazırlanarak üniversiteye girdim. 1986 sonbaharında fabrikadan ayrılarak Ankara'ya geldim ve okumaya başladım. Yurt-kur Kredisi ve ailemin çok sınırlı miktarda katkısıyla geçinebiliyordum. Doğal olarak bir çok geçici işe girip çıkarak ek gelir sağlamaya çalıştım. Okuduğum okul, mesleğimle ilgiliydi. İlk iki yıl oldukça başarılı bir öğrenciliğim oldu. Daha sonra, okul yöneticileri tarafından siyasi eğilimlerim nedeniyle sevilmez oldum. ... '90 yılında, tam sınav döneminde gözaltına alınmam, dersler konusunda bir geriye düşüşü getirdi. Aynı dönem, siyasal faaliyet olarak bir yoğunluğu de ifade ettiği için, dersler ve okulu bitirme arka plana düştü. 1992'de basit bir harç yatırma olayı neden gösterilerek okuldan atıldım. ... Okuldan atılmadan bir yıl önce mesleğimle bir işyerine girmiştim ve haftanın belirli günleri çalışıyordum. Okuldan atılınca, tam gün çalışmaya başladım. '94 yazı sonunda hareketin talebi üzerine işten ayrıldım.

Ağustos '93'te evlendim. Eşim, küçük yaşlarından beri sürekli çalışmak durumunda kalmış bir insandır. Yoksul bir aileden gelmiştir. 1992'de tanışmamıza kadar, arabesk kültürün bir parçasıydı. Şu anda devrim ve sosyalizme derin bir inancı vardır, ancak teorik olarak çok yol katetmesi gerekiyor. Bir süre önce bir fabrikada bilinçli olarak işe girmiştir. Yakın bir dönemde hareketimizin saflarında fiili olarak görev alacaktır.

Politik özgeçmiş: Devrim, devrimcilik gibi kavramlar, '79-80 yıllarından beri tanışık olduğum sözlerdi. Ancak o dönem, bu kavramlar ve genel olarak siyaset, hiçbir şey ifade etmiyordu. O dönemde, özellikle abim üzerinden eve taşınan politikanın benim gözümdeki anlamı silah, karmaşa ve okula giderken duyulan korkuydu. Darbe öncesinde, kurulan "parti""nin coşkusunu taşıyan abim ve arkadaşlarının darbe sonrasındaki savruluşları, son derece lümpen bir yaşam tarzına yuvarlanışları hazindi. Ve bende uyandırdığı duygu, yenilen kahramanlara duyulan bir acımadan ibaretti.

İlkokulu öğretmenim solcuydu ve onun özellikle bana ısrarla söylediği bir söz vardı: "Kimsenin hakkını yeme, ama kendi hakkını da kimseye yedirme". Bu, çok hoşuma giden ve gerçek hayatta uygulamaya çalıştığım rehber bir söz oldu.

1983'ten sonra, 12 Eylül faşizminin kapattığı partiler tekrar açılmaya, siyaset canlanmaya başladı. Çevremizdeki eski sosyalistlerin, devrimcilerin SHP'ye yönelişleri başladı. SHP'nin ya da sosyaldemokrasinin propagandada kullandığı söylem ve çevremdeki yöneliş beni de çekti. Bir süre, SHP'ye ilgi duydum. Bu arada yoğun bir Atatürk'e bağlılık gelişti. O gün için, benim açınazım şuydu. Hem darbeden zarar gören siyasi partiler ve hem de darbeci faşist generaller Atatürk'ü savunuyorlar, ona sahip çıkıyorlardı. Bu soruyu cevaplamak için tarihe yönelmek, bilginin kaynağına inmeye çalışmak benim açımdan çok öğretici oldu. Atatürk hakkında bilgilenme açısından değil bu. Daha çok bilginin üretilişi ve kullanılışı açısından. O güne kadar da çok okuyan biriydim. Ama özellikle resmi kitaplarda yazılan herşeyin doğru olduğunu düşünüyordum. Kitap yazımında subjektif bilginin kullanılışını ve nedenini Atatürk'ü araştırırken öğrendim. Ondan sonra da başta ders kitapları olmak üzere bütün kitaplara şüpheyle yaklaşmaya, kitabın verdiği bilgiyi başka kaynaklarla karşılaştırmaya başladım. ...

Yaşamdaki çarpıklıkları ve bununla birlikte haksızlığı, sömürüyü, kötü niyetlerin marifeti sayıyordum. Gözüm hep düzen içi çözümler arıyordu. Düzendışılıktan ise, "haberim" yoktu.

"Patronlara karşı işçilerin çıkarları ortaktır". Bu tanımlama 1986'da çalıştığım fabrikada eski

bir işçiden duyduğum bir sözdü. İşçi burada ekonomik çıkarlardan sözediyordu. Ama benim önüme de farklı bir yol açılmış oluyordu. "Yaşamda herkesin çıkarı bir değildir. Birinin yararına olan bir şey, başka birinin yararına olmayabilir. Öyleyse farklı olan çıkarlar nedir? Bunlar başta ekonomik çıkarlarsa, kimlerin çıkarı ortaktır, kimin çıkarı ortak değildir?" İşte grev hazırlıkları sırasında bir işçinin sohbette söylediği ve üzerinde sohbet ettiğimiz bu konular, benim dışımda koskoca bir dünya ve koskoca bir bilgi yığınını görmemi sağladı. Sosyalizm kelimesinin korkulur birşey olmaktan çıkıp bilincimde şekillenmeye başlaması, fabrikada çalıştığım döneme rastlar. Ama Atatürk'le barışık olarak kurgulamaya çalıştığım bir sosyalizmdir bu.

Fabrika'dan 1986 sonbaharında ayrılıp ...'ya geldim. Üniversite yılları başladı. Yurt çıkmamıştı. Özel bir yurtta yer buldum. Öğrenciler oldukça apolitik ve lümpen bir havadaydı. O yılların en muhalif tavırlarından birisi *Cumhuriyet* okumaktı. Ben de düzenli *Cumhuriyet* okumaya başladım. Bir süre sonra benim gibi *Cumhuriyet* okuyan bir öğrenci daha keşfettim. Aynı odaya geçtik. Olumlu bir etkimiz oldu ve biraz zaman geçicinde odaya *Cumhuriyet* düzenli alınmaya başlandı. ...

'87 gençlik hareketinin nispeten canlı olduğu bir dönemdi.'87 Nisan'ından sonra "Yarın" ve "Çözüm" çevrelerinden insanlarla yakın ilişkilerim oldu. Onlarla bir dizi tartışma yaşadım. Sosyalizme ilişkin bulabildiğim herşeyi okuduğum ve kavrayışımda gelişmeler olan bu süreçte, her iki grupla ilişkilerim sonuçsuz kaldı. Sosyalizme dair konuşmalarda işçi sınıfı çok sembolik ve "uzaktaki kurtarıcı" durumunda kalıyordu. Tartıştıkları tek şey, özerk-demokratik üniversite talebiydi. ...

'89 sonunda okuldaki çalışmalardan çekildim. Benim gibi düşünen 7-8 arkadaş ve okul dışından bazı insanlarla birlikte oldukça biçimsiz bir okuma-araştırma grubu kurduk. Bu arada aynı okuldan olan bir arkadaşla yeni bir eve geçtim. Arkadaşım Kürttü ve ulusal harekete içten içe sempatisi gelişiyordu. *Yeni Ülke*'nin yayına başlamasıyla birlikte bu sempatisi gelişti ve faal çalışmaya dönüştü. Onun *Yeni Ülke*'de çalışmaya başlamasıyla birlikte benim de ulusal haraketle belli bir ilişkim kuruldu. Ulusal hareket ve Kemalizm üzerine bu arkadaşla ve başka yurtseverlerle ilerletici tartışmalarımız oldu. Düşünce yapımda sosyalizme şurasından burasından yapıştırmaya çalıştığım Kemalizm büyük ölçüde kırıldı. Bunda ulusal hareketin katkısı kadar, sosyalizm kavrayışımı (geleneksel yapıların metinlerini bırakıp) klasiklere tam yönelişle geliştirme çabasının da katkısı oldu. Bu arada bizim okuma grubunun gelişimi de hemen hemen aynı yönde oluyordu. O dönem gündemde olan işçi eylemlilikleri ve ulusal hareket, başlıca tartışma ve araştırma konularıydı. O dönemde hemen hemen bütün sol yapıların işçi sınıfına olan ilgisi artmıştı. Sınıftaki hareketliliğe bağlı olan bu yöneliş, bana ve diğer arkadaşlara çok biçimsel geliyordu. Bu bizi, sınıf hareketini ve sosyalizmle işçi sınıfı arasındaki ilişkiyi, dolayısı ile sol grupların bu konudaki perspektiflerini araştırmaya itti.

Mayıs '91'de bu tür bir çabanın içerisindeyken Eksen Yayıncılığın bir kitabı (*Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*) elime geçti. Kitabı okuduktan sonra, işçi hareketiyle ilgili olarak kafamda dolaşan bir çok gerilimli soru cevabını buldu. Kitap, sadece benim sorularıma cevap vermekle kalmıyor, önüme daha geniş bir ufku da açıyordu. Kitaptaki düşünce sistematiğinden oldukça etkilendim. Daha sonra bu yayınevinin diğer kitaplarını da bulup okudum. Devrim, sosyalizm, işçi sınıfı ve benzeri bir çok kavram artık kafamda netleşmeye başladı.

Bundan sonrası, doğal olarak EKİM'le ilişki arayışıdır. Tanıdığım bazı dergi bürolarından ve HEP'ten yapılan kısa bir araştırma beni EKİM'le buluşturdu. Protokol olarak gelen *Ekim*'i bazı yerlerden alıp okumaya başladım. Artık fiziki ilişki arıyordum. Bu ilişkiyi belli bir çabanın ardından nihayet bulabildim.

***

İşçi sınıfının, kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma ve sınıfsız toplumu kurma eyleminde, örgütlü gücünün önemi tartışmasızdır.

Dünya kapitalist sistemini, Türkiye cephesinden yarmak konusunda Türkiye proletaryasının elinde azımsanmayacak nesnel olanaklar mevcuttur. Ancak Türkiye proletaryası iktidar yürüyüşünü sağlayacak siyasal örgütünü henüz yaratamamıştır. Proletaryayı iktidara taşıyacak olan, sınıfın ihtilalci partisidir.

Sınıf hareketi ile bilimsel sosyalizmi buluşturacak, sınıfın tüm güçlerini iktidar mücadelesi doğrultusunda mevzilendirecek parti; illegal temelde örgütlenmiş ihtilalci bir komünist sınıf partisi olabilir ancak.

İşçi sınıfı ve devrimci hareketin ülkemizde biriktirdiği küçümsenmeyecek miras, bugün böyle bir parti perspektifine sahip politik bir hareketi, EKİM'i ortaya çıkarmıştır. Bu anlayış içerisinde, bir süredir EKİM saflarında mücadele veren bir komünist olarak, hareketle örgütsel ve hukusal bağlarımı yeni bir düzeye çıkarmak istiyorum.

Ö

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Birleşik Metal-İş'de genel kurullar

Toplu iş sözleşmelerinin tıkandığı ve grev aşamasına gelindiği bir noktada sendika bürokratlarımızın eylem yapmak gibi bir "dert"leri yok. Onları için genel kurullar daha canalıcı bir sorun. Seçilebilmek için kafa-kol ilişkileriyle, tehditlerle, komplolarla meşguller. Toplu sözleşmeler onları çok fazla ilgilendirmiyor.

Bugün artık işçilerin sendikaya ve sendikacılara güvenmediği Topkapı Şube Kongresinde açıkça görüldü. Bir çok işyerinde delege sayısı üçken, hiç kimse delege olmak istemedi. Tek başına bu çok şeyi anlatıyor.

Sendikanın bu noktaya geleceği birlik kongresinde ortaya çıkmıştı. Öylesine ilkesiz bir birlik gerçekleştirilmişti ki, "bizim paramız var", "bizim de üyemiz var" diyebiliyorlardı birbirlerine. Şimdi de "sana daha fazla yedirtmem!" diyerek çatışıyorlar. Bundan üç ay önce iki grup ortaya çıktı ve çeşitli suçlamalarla birbirine savaş ilan ettiler. (Ali Rıza İkisivri ve Murat Tokmak grubu) Bütün bunlar genel merkez kongresinin çekişmeli ve tüm pisliklerin ortaya serildiği bir kongre olarak geçeceğini gösteriyor. Bugün birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya serebilmek için adeta birer hafiye gibi çalışıyorlar.

Şube kongrelerinde rezillik diz boyu. Gebze'de liste çıkaramayanların aday olmasına izin verilmiyor ve sonuçta Ali Rıza İkisivri'nin desteklediği liste kazanıyor. Ayrıca delegelerin bazıları üzerinde Alevi dedeleri aracılığıyla baskı yapıldığı iddia ediliyor. Bursa'da yaşananlar daha da kötü. Delegelerin bazılarının MHP'li olması nedeniyle bizzat Ali Rıza İkisivri MHP Bursa Teşkilatına giderek destek istiyor. Adana'da ise şube başkanı, muhalefet grubunu polise ihbar ederek gözaltına aldırtılıyor.

Bütün bunlar karşısında işçiler sendikalarına güvensizliklerinde sonuna kadar haklılar. Ne var ki bu durum karşısında hiçbir şey de yapamıyorlar. Çünkü politik olarak geriler ve öncülerinden yoksunlar. Yani bunun sorumlusu biz öncüleriz. Çünkü bireysel ve kariyerist düşüncelerimize yenildik. Elimizdeki mevzileri onlara kaptırdık. Öncü ve devrimci arkadaşlarımızın tasfiye edilmesini önleyemedik.

Topkapı Bölgesinden bir metal işçisi

İnsan hakları mı, sınıf hakları mı?

Uzlaşmaz sınıfların varlığını sürdürdüğü bir dünyada, esas olanın sınıf hakları olduğu apaçık bir gerçektir. Ancak egemen sınıflar tarihin her döneminde kendi sınıf çıkarlarını tüm toplumun çıkarları olarak göstermeye çalışmışlardır. Zira sınıf egemenliğini sürdürebilmeleri buna bağlıdır. Burjuvazi için demokrasi, özgürlük, insan hakları vb. tüm bunlar sınıf gerçekliğini gizlemenin örtüsüdür.

Bugün Türkiye'de burjuvazi bir yandan insan hakları haftasını kutlarken, öte yandan katliamlar, bombalamalar, gözaltında kaybetmeler bütün pervasızlığıyla sürmüştür. Türkiye'nin bugünkü gerçekliğinde insan hakları mücadelesini öne çıkarmak yalnızca sınıf çelişkilerinin üstünü örtmeyi sağlayacaktır. İnsan haklarının kapitalizmle ilişkisi konmadan yürütülen bir mücadele yalnızca düzenin işine yarayacaktır.

Burjuvazi için "insan hakları" sınıf sömürüsünü gizlemek için vardır. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ne ilişkin olarak Marx şunları söyler:

"Modern devlet tarafından insan haklarının tanınmasının, ilkçağ devleti tarafından köleliğin tanınmasından başka bir şey anlamına gelmediği tanıtlanmıştı. İlkçağ devletinin doğal temeli, kölelik idi; modern devletin doğal temeli burjuva toplum, burjuva toplum insanı, yani ötekine özel çıkar ve bilincinde olmadığı doğal zorunluluktan başka hiçbir bağla bağlanmış bulunmayan bağımsız insan, çıkara dönük emeğin, kendi öz bencil gereksinmesi ile ötekinin bencil gereksinmesine köleliğidir. Doğal temeli işte bu olan modern devlet, evrensel insan hakları bildirisinde, onu işte böyle tanımıştı.Ve bu hakları modern devlet yaratmamıştı. Kendi öz evrimi ile, eski siyasal engelleri aşmaya götürülen

burjuva toplumun ürünü olan modern devlet, kendi başına, insan haklarını ilan ederek, kendi öz köken ve kendi öz temelini tanımaktan başka bir şey yapmıyordu." (Kutsal Aile, s.174)

İnsan hakları ve demokrasi kimin için istenmektedir. Kutsanan ve istenen "tüm insanların kardeşliği ve özgürlüğü" için ise, komünistlerin cevabı buna hayır olacaktır. Genel ve soyut bir demokrasi ve insan hakları mücadelesi bilinçleri bulandırmaktan öte bir işlev görmeyecektir.

Yaşar Şen/Ankara

Adana'daki liselerde platform girişimleri

Ben Adana'da okuyan bir öğrenciyim. Liselerdeki öğrenci birliklerinin eylem birliğini sağlamak amacıyla yapılan toplantıya katıldım. Fakat daha ilk toplantıda sorunlarının tartışılmasından çok kişisel çatışmalar öne çıktı. Birinci toplantıdan bir sonuç alamadık. Daha yüksek bir katılımın sağlanabileceği yeni bir toplantının yapılması kararlaştırıldı. İkinci toplantı bir hafta sonra gerçekleşti. Toplantıda eylem birliği kararı aldık ve bu sorunu daha geniş bir biçimde tartışmak üzere bir kaç gün sonrasına yeni bir toplantı yapılmasını kararlaştırdık. Fakat bu toplantıya katılım ilkinden de düşük oldu. İlk tartışma konumuz kamu çalışanlarının 20 Aralık boykotu idi. Öğretmenlerimizin eylemi olması nedeniyle bizleri doğrudan ilgilendiren bir sorundu. Pazartesi günü eylemi desteklemek amacıyla bir basın açıklaması düzenlendi. Fakat basın açıklaması bizimle tartışılmadan hazırlandığı gibi, platformda belirlenen isim de değiştirilmişti. Neden bize haber verilmediğini sorduğumuzda oldukça ters bir cevapla karşılaştık. Bazı arkadaşlara basın açıklamasının haberi dahi verilmemişti.

20 Aralık günü yürüyüşe katılmak üzere gittiğimizde, polisler memurları gruplar halinde çembere almıştı. Yürüyüş başlamadan bitmiş oldu. Yukarıdaki tutumu sergileyen arkadaşlar (DLMK ve ÖB üyeleri), bir kez daha bize haber vermeden basın açıklaması yapmışlar ve destek amacıyla HADEP'teki açlık grevine katılmışlar. Önümüzdeki günlerde bu sorunlar üzerine bir toplantı yaparak kararların neden bizlerden habersiz alındığını tartışacağız.

Adana'dan bir liseli genç

Türk-Metal sarı ve satılık bir sendikadır!

"İşçi Arkadaşlar!

Fabrikamızda yine toplusözleşmenin sürüncemede kaldığı bir dönem yaşanmaktadır. Aylardır kapalı kapılar ardında işverene nasıl satılacağımızın hesabını yapmaktalar. Patronları ve onların kasalarını çok seven Mustafa Özbek, kısa bir zaman önce patronları kurtarmak için gerekiyorsa bedava çalışırız, patronlarla biz dostuz diyordu. Bilindiği gibi fabrikamızda bu uygulandı. Kriz bahane edilerek haftada üç gün çalıştık, üçyüzcivarında işçi arkadaşımız çeşitli bahanelerle çıkarıldı. Maaşımızdan yapılan kesintiler hatırınızdadır. İleriki dönemde yeniden kısa dönemli çalışma, işçi çıkarma sözkonusu olacak. MESS ile tıkanan sözde toplusözleşme görüşmeleri aldatmacadan başka bir şey değildir. Türk-Metal, işçi sınıfı için dün ne yaptı ki, bugün beklenti içinde olalım. Biz işçilerin sosyal ve ekonomik hangi hakları için uğraş verdi? Tersine patronlarla birlikte bu haklarımızı elimizden almak için mücadele veriyor. Kendisine ait tüp dolum tesislerinde işçileri asgari ücretten, sendikasız çalıştıran, sınıf sendikacılığına karşı olduğunu kendi yayınlarında defalarca tekrarlayan Mustafa Özbek'in bizim çıkarlarımızı koruyabilmesi mümkün müdür? Düşmanlarımız tarafından yönetildiğimizi ne zaman anlayacağız? Fabrikamızda işçilerin büyük çoğunluğu Türk-Metal'e sarı, satılık sendika demekten geri durmasa da, böyle bir sendikaya karşı kimse de sesini çıkarmamaktadır. İşçi arkadaşlarımızın çoğunluğu "birlik olmazsak bu sendikayı başımızdan atamayız" diyor, ancak herkes işçilerin birliğini başka işçilerden beklemektedir. Her işçi bir başkasından beklerse sonuç ne olur? ...

Arkadaşlar! Toplusözleşmemize sahip çıkmalıyız. Haklarımıza sahip çıkmalıyız. Yeni bir satış sözleşmesine izin vermemeliyiz. Bunun yolu mücadele etmekten geçiyor. Sineye çekmeye bir son vermeliyiz. Bu amaçla işyerimizde bir Toplu Sözleşme Komitesi oluşturmalıyız. ..."

"Ekimci İşçiler" imzasıyla Türk Traktör'e dağıtılan bildiriden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg
76 yıl önce katledildiler

Anıları kapitalist barbarlığa karşı mücadele çağrısıdır

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen."

Karl Liebknecht, katledildiği gün *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan yazısında aynen bunları söylüyordu. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, sosyalizmin ve Alman proletaryasının bu iki yiğit ve başeğmez önderi, 15 Ocak 1919'da alçakça katledildiler. Hükümette, proleter devrimin azılı düşmanı ve Alman tekelci burjuvazisinin sadık uşakları olan sosyal-demokrat hainler vardı.

1914'de patlak veren Birinci Dünya Savaşı, büyük emperyalist devletlerin dünyayı paylaşmak için ilk büyük caniyane kapışmasıydı. Bir avuç soyguncu kapitalistin çıkarı için işçi ve emekçiler kitleler halinde cepheye sürüldüler. Kendi kapitalistlerinin bencil çıkarları için birbirlerini boğazlamak zorunda bırakıldılar. Milyonlarca insanın hayatını kaybetmesine ve ülkelerin harap olmasına yolaçan bu savaşa sosyal-demokrat hainler destek vermişlerdi. Oysa sosyalizmin ilkelerine ve işçi sınıfı davasına bağlı olanlar, bu caniyane savaşa en başından karşı çıkmışlardı. Karl Liebknecht bunların başında geliyordu.

Emperyalist savaşın halkların yaşamında yarattığı yıkımın yolaçtığı öfke ve hoşnutsuzluk, savaşın hemen ardından bir dizi devrimler olarak patlak verdi. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg Almanya'da gelişmekte olan devrimin iki seçkin önderiydiler. İşte onlar tam da bunun için katledildiler. Savaş suçlusu Alman burjuvazisi, devrimin önderlerini hunharca katlederek ve binlerce devrimci işçiyi katliamdan geçirerek devrimi durdurmaya çalıştı. Sonuçta bunu başardı da.

Fakat bunun insanlığa neye malolduğunu bugün biliyoruz. Önce Hitler faşizmi ve ardından da İkinci Dünya Savaşı geldi. Ve eğer sosyalist Ekim Devrimi'nin ürünü olan sosyalist Sovyetler Birliği olmasaydı, insanlık çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacaktı.

Kapitalist emperyalizm bugün de işçi ve emekçilere ağır bedeller ödettirerek ve dünya halklarının kanını dökerek yaşamını sürdürmeye çalışıyor. İşçi sınıfının yoksulluğu artıyor, işsizlik çığ gibi büyüyor, onyılların mücadelesiyle kazanılmış sosyal haklar peşpeşe gaspediliyor, demokratik haklar sınırlanıyor, polis rejimi uygulamaları, ırkçı-faşist akımlar ve yabancı düşmanlığı güçlenip yaygınlaşıyor. Büyük bir yoksulluğun pençesinde olan geri ülke halkları ise derin acılar içeriside yaşıyorlar. Somali, Ruanda, Yugoslavya, Kürdistan, Haiti, Kafkasya ve daha bir dizi başka bölgede halkların kanı akıyor. Tüm bunların gerisinde bugüne kadar zor ve katliamlarla ayakta tutulmuş kapitalist rejim gerçekliği yatmaktadır.

Bugün Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anısına ve mirasına sahip çıkmak demek, bu kapitalist barbarlık rejimine karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek demektir. Bu sistemi temellerinden yıkmak, geleceğin gerçek özgürlük ve eşitlik toplumu olan sosyalizm için savaşmak demektir.

Rosa Luxemburg'un katledildiği gün yayınlanan yazısında kurulu düzene yönelttiği tarihi sesleniş, bugün de tüm anlamını ve canlılığını koruyor: *"Berlin'de düzen sürüyor!.. Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarın olmadan, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır! Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: 'Vardım, varım, varolacağım!'"*